

ΓΚΡΕΚΟ-ΤΑΡΖΑΝ

Ο ΘΡΥΛΙΚΟΣ ΕΛΛΗΝΑΣ
ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΑΡΙΘ. 4 ΤΙΜΩΡΙΑ ΚΑΙ ΘΑΝΑΤΟΣ

Τὸ περίφημο διαμάντι βρισκόταν πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι τοῦ ἱεροῦ καὶ τεράστιου ἀγάλματος τοῦ Θεοῦ Βράχμα.

ΤΙΜΩΡΙΑ ΚΑΙ ΘΑΝΑΤΟΣ

ΠΥΡΡΟΥ Σ. ΜΑΚΡΗ

ΤΕΥΧΟΣ 4^{ΟΝ}

ΤΟ ΓΑΛΑΖΙΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ

- Ἐλίξαμπετ καλημέρα.
- Καλημέρα. Ποιὸς τηλεφωνεῖ παρακαλῶ;
- Ἐγὼ Ἐλίξαμπετ. Ὁ Ἐρνέστος. Κοιμᾶσαι ἀκόμα, τί κάνεις;
- Πρὸς Θεοῦ Βαρῶνε τί συμβαίνει ἔτσι πρῶτῃ;
- Κάτι σοβαρὸ ἔλυ. Πρέπει νὰ σὲ δῶ ἀμέσως. Ντύσου γρή-

γορα καὶ περιμένε με. Εἶναι κάτι τὸ πολὺ ἐπείγον.

— Καλὰ Ἐρνέστο σὲ περιμένω σὲ μισή ὥρα σπίτι μου.

.....

Ὁ Βαρῶνος Ἐρνέστος ντὲ Πολινιακ ἦταν ἓνας ἀπὸ τοὺς πρῶτους πλούσιους τιτλοῦχους τῆς Γαλλίας. Τύπος μᾶλλον τυχοδιωκτικὸς ἔμεινε χήρος δέκα χρόνια μετὰ τὸ γάμο του κληρονομώντας ἔτσι ἀκόμα μιὰ σεβαστὴ περιου-

σία που ήταν ή προίκα τῆς γυναίκας του. Ἔμενε σὲ μιὰ μικρὴ καὶ κομψὴ δίλλια σ' ἕνα προάστειο τοῦ Παρισιῶ.

Μόνος του, μὴ ἔχοντας κανένα συγγενῆ, ξεκοκκάλιζε τὴν ἀτράνταχτη περιουσία του ταξιδεύοντας ἐδῶ κι' ἐκεῖ καὶ ἀπολαμβάνοντας ὅλα τὰ ἐπίγεια ἀγαθὰ χωρὶς νὰ νοιάζεται γιὰ τίποτα. Ὁ πιστὸς του ὑπηρετὴς Γκομὲν ἦταν καὶ ὁ μόνος του φίλος.

Τὸ χειμῶνα ἔμενε στὸ Παρίσι καὶ τὸ καλοκαίρι ταξίδευε.

Σ' ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ ταξείδια του γνώρισε τὴν Ἐλίζαμπετ Σκόρρυ, μιὰ καταπληκτικῆς ὠραιότητος καὶ ἐπίσης πλουσία χήρα κάποιου ἐφοπιστοῦ Ἑγγλέζου, τὴν ὁποίαν ἐρωτεύτηκε.

Ἐπειδὴ ὁ βαρῶνος ντὲ Πολινιὰκ ἦταν τύπος σοβαροῦ καὶ ἀξιοπρεποῦς ἀνθρώπου, ἡ νεαρὴ χήρα ἔγινε ἡ τρυφερὴ του φιλενάδα ἀδιαφοροῦσα γιὰ τὴν τεραστία διαφορά τῆς ἡλικίας τους. Ἔτσι εἶχαν τὰ πράγματα ὅταν μιὰ μέρα σὲ μιὰ συναναστροφῆ που ἦταν παρὼν καὶ ὁ βαρῶνος, ἡ συζήτησις περιστράφηκε γύρω ἀπὸ τὴν ὑπόθεσις τοῦ «γαλάζιου διαμαντιοῦ» που σκορπάει τὶς λαμπερές του ἀχτίνες πάνω ἀπὸ ἕνα ἀγαλμα τοῦ Θεοῦ Βράχμα στὶς Ἰνδίες.

Ἔλεγαν δηλαδὴ πὼς δὲν βρέθηκε καὶ οὔτε θὰ βρεθῆ ποτὲ ἄνθρωπος νὰ κλέψῃ αὐτὸ τὸ διαμάντι που εἶναι μεγάλο σὰν αὐγὸ στρου-

θοκαμήλου, που ἔχει θεραπευτικὲς ιδιότητες καὶ που ἡ ἀξία του ἀνέρχεται σ' ἕνα ἑκατομμύριο ἀγγλικὲς χρυσὲς λίρες. Ὅσοι ἐπιχείρησαν νὰ τὸ κλέψουν, ἔλεγαν, πέθαναν ὅλοι χωρὶς νὰ κατορθώσουν οὔτε νὰ τὸ ἀγγίξουν.

Ὁ Ἑρνέστος που ἄκουσε ὅλ' αὐτὰ ἐναντιώθηκε καὶ λογαριάζοντας στὰ λεπτά του — ἀσφαλῶς — δήλωσε πὼς αὐτὸς μπορεῖ νὰ τὸ κλέψῃ φτάνει νὰ τοῦ πούν που βρίσκεται. Ἐπίσης ζήτησε νὰ στοιχηματίσῃ πὼς μέσα σ' ἕνα χρόνον θάξῃ τὸ διαμάντι στὰ χέρια του. Τὸ στοιχημὰ τὸ δέχτηκε κάποιος πλούσιος ὑποκόμης ὁ Ζὰν ντὲ Λουμπιέ. Τὸ ποσὸν τοῦ στοιχήματος ὀρίσθηκε σὲ πενήντα χιλιάδες γαλλικὰ φράγκα. Ἡ συμφωνία κλείστηκε τὴν 1η Μαΐου. Ἄρα σ' ἕνα χρόνον καὶ στὴν 1η τοῦ ἰδίου μηνὸς ὁ βαρῶνος ἔπρεπε νὰ παρουσιασθῆ στὸ ἴδιο σπίτι τὴν ἴδια ὥρα μὲ τὸ διαμάντι στὸ χέρι. Ἀλλοιώτικα ἔχανε τὸ στοιχημὰ.

Ἀφοῦ λοιπὸν ἔμαθε τὸ μέρος, τὴν ἀκριβὴ δηλαδὴ τοποθεσία καὶ τὸν τρόπο τοῦ ταξιδιοῦ αὐτοῦ καληνύχτισε τὴ συντροφιά κι' ἔφυγε, χωρὶς νὰ ἀντιληφθῆ τὸ εἰρωνικὸ χαμόγελο τοῦ ὑποκόμητα Λουμπιέ.

Εἶχαν περάσει εἴκοσι μέρες καὶ ὁ βαρῶνος δὲν εἶχε κάμει οὔτε ἕνα βῆμα ἔξω ἀπ' τὸ Παρίσι. Ἦθελε πρῶτα νὰ ταχτοποιήσῃ

τὸ ταξεῖδι τοῦ ἔτσι ποὺ νὰ φέρη τὸ δύσκολο αὐτὸ ἔργο στὸ τέρμα του. Ἐξέτασε λοιπὸν κι' ἔμαθε πῶς τὸ περίφημο διαμάντι βρίσκεται στὶς Ἴνδιες μέσα σὲ μιὰ μεγάλη καὶ ἀρχαία Παγῶδα (ἱερὸς ναός). Ἐπίσης, ἔμαθε πῶς ὁ ναὸς αὐτὸς εἶναι χτισμένος στὰ κάτω Ἰμαλάια* σ' ἓνα ὑψόμετρο χιλίων μέτρων καὶ στὴν ἀρχὴ τῆς Ἰνδικῆς Ζούγκλας. Τὸ διαμάντι αὐτὸ ποὺ εἶναι τοποθετημένο πάνω στὸ κεφάλι τοῦ ἱεροῦ καὶ τεραστίου ἀγάλματος τοῦ θεοῦ Βράχμα, φυλάγεται ἀπὸ 1.500 Ἰνδοὺς ποὺ οἱ 500 ἀπὸ αὐτοὺς εἶναι τιτλοῦχοι ἱερεῖς καὶ λέγονται Βραχμάνες. Οἱ ἄλλοι χίλιοι εἶναι φανατικοὶ ὀπαδοὶ τῆς θρησκείας τους, φύλακες ἀκοίμητοι, τοῦ ἱεροῦ καὶ πολῦτιμου αὐτοῦ διαμαντιοῦ. Ὑπολογίζεται δὲ πῶς μέσα στὰ τελευταῖα πενήντα χρόνια, θρῆκαν τὸ θάνατο στὰ φοβερὰ ὑπόγεια τοῦ ναοῦ 200 περίπου ἄνθρωποι ποὺ τόλμησαν νὰ κλέψουν τὸ «γαλάζιο διαμάντι» τοῦ θεοῦ Βράχμα.

Ἐκεῖ λοιπὸν ἔστειλε ὁ πονηρὸς ὑποκόμης Ζὰν ντὲ Λουμπιὲ τὸ Βαρῶνο βέβαιος ἐκ τῶν προτέρων γιὰ τὴν ἀποτυχία του.

ΜΙΑ ΤΟΛΜΗΡΗ ΣΥΜΜΑΧΙΑ

— Λοιπὸν Ἐρνέστο τί συμβαίνει; ρώτησε ἡ Ἐλίζαμπετ μὲ

* Ὅρη τῶν Ἰνδιῶν. Ἰμαλάια σημαίνει «Κατοικία τῶν πάγων».

ἀπορία τὸ φίλο της. Πρέπει νὰ εἶναι κάτι σπουδαῖο αὐτὸ ποὺ ἔχεις νὰ μοῦ πῆς.

— Ἄκουσε Ἐλυ μὲ δυὸ λόγια, εἶπε ὁ Βαρῶνος ἀνάθοντας ἕνα τσιγάρο.

Ὅπως ξέρεις καὶ σὺ ἡ ὑπόθεση τοῦ διαμαντιοῦ εἶναι χαμένη. Δὲν εἶναι γιὰ τίς πενήντα χιλιάδες τοῦ στοιχήματος μὰ στενοχωροῦμε γιὰ δυὸ πράγματα. Πρῶτα γιὰ τὸ ρεζίλι ποὺ θὰ πάθω καὶ ποὺ δὲ θάχω μούτρα νὰ κυκλοφορήσω στὸ Παρίσι κι' ὕστερα νὰ χάσω ἕναν τέτοιο θησαυρὸ μοῦ φαίνεται κουτό. Γι' αὐτὴ ζητοῦσα νὰ βρῶ ἕναν ἄνθρωπο ἔξυπνο, ἀποφασιστικὸ καὶ πρὸ παντὸς μπρατσωμένο ποὺ θὰ τὸν ἔκανα συνένεταιρο στὴν ἐπιχείρηση. Δηλαδή τὸ διαμάντι θὰ μοιραζόταν σὲ τρία κομμάτια. Ἡ ἀξία του δηλαδή. Δυὸ ἐμεῖς κι' ἕνα αὐτός. Ἔτσι μ' αὐτὸ τὸν τρόπο θὰ εἴχαμε ἕνα πολῦτιμο συνεργάτη καὶ βοηθό. Μὰ δὲν μπορούσα νὰ βρῶ αὐτὸν ποὺ ἤθελα καὶ σήμερα τυχαίως διάβασα στὴν ἐφημερίδα πῶς στὴν Ζούγκλα τῆς Ἀφρικῆς ὑπάρχει καὶ ζῆ ἕνα ἀνθρώπινο θηρίο. Ἐνας ἀνθρώπου καταπληκτικῆς δυνάμεις, ποὺ εἶναι Ἑλληνας ποὺ λέγεται Γκρέκο — Ταρζάν καὶ ποὺ μὲ μιὰ γροθιά του σκοτώνει ἐλέφαντα.

Ἐλυ. Σ' ἀφῆνω τὴν ἐφημερίδα νὰ διαβάσης καὶ ἐγὼ θὰ τρέ-

ξω νὰ μάθω ἂν ἡ εἶδηση αὐτὴ ἀληθεύῃ. Καὶ τότε Ἐλίζαμπετ... καταλαβαίνεις.

— Δηλαδή;

— Νά. Θὰ μπούμε στὸ ἀεροπλάνο μου καὶ θὰ πᾶμε κατ' εὐθείαν στὴ Ζούγκλα.

— Ἐρνέστο δὲ θὰ εἶσαι μὲ τὰ καλά σου ὑποθέτω, ἔκανε ἡ Ἐλίζαμπετ στενοχωρημένη. Τί γυρεύω ἐγὼ μὲ γυναῖκα μέσα στὴ Ζούγκλα;

— Μὰ Ἔλυ παιδί μου μόνη σου θὰ πᾶς;

— Ἀσφαλῶς μόνη μου.

— Πῶς δὲ μὲ καταλαβαίνεις Ἐρνέστο...

— Βρὲ ματάκια μου..

— Στάσου νὰ σοῦ πῶ σὲ παρακαλῶ Ἐρνέστο καὶ μὴ μὲ διακόπτης.

— Καλὰ λέγε.

— Ὅταν λέω μόνη μου, εἶπε ἡ ἀγγλίδα τονίζοντας τὶς λέξεις, δὲν ἐννοῶ ἀπολύτως μόνη μου.

— Ἀλλά;

— Ἐννοῶ τοῦτο. Πῶς καὶ μαζὺ νᾶμαστε δὲν ἀρκεῖ γιὰ νὰ προφυλάξουμε τὶς ζωές μας. Ἐγὼ θὰ εἶμαι ἀνίκανη νὰ ὑπερασπιστώ τὸν ἑαυτό μου σὲ στιγμὴ ἀνάγκης καὶ σὺ θ' ἀναλάβῃς τὸ βάρος τῆς εὐθύνης τοῦ ἑαυτοῦ σου καὶ τοῦ δικοῦ μου.

— Ἔ, λοιπόν;

— Θέλω νὰ πῶ, ἐξακολούησε ἡ ὁμορφὴ ἀγγλίδα, ἔχεις ἐμπιστοσύνη στὴ δύναμή σου;

Ἐκεῖ τὰ ἄγρια θηριὰ δὲν ἀστενεύονται. Πρόσεξε μόνο μὴν πάμε γιὰ μαλλί, ποῦ λείει ἡ παρομία καὶ βγοῦμε κουρεμένοι. Εἶναι ἐπικίνδυνο αὐτὸ τὸ ταξεῖδι ποῦ πρόκειται νὰ κάνουμε φίλε μου.

— Μὴ φοβάσαι Ἔλυ, τὴν διαβεβαίωσε χαμογελώντας ὁ βαρῶνος. Δὲν ὑπάρχει κανεὶς φόβος, ἐγὼ ἀναλαμβάνω. Τί ἄλλο θέλεις;

— Ἄς εἶναι λοιπόν, καλά. Καὶ πότε φεύγουμε;

— Αὔριο κι' ὄλας ἂν εἶναι δυνατόν.

— Πολὺ καλὰ τότε. Κάνε ὅπως καταλαβαίνεις.

ΕΤΟΙΜΑΣΙΑ ΤΑΞΕΙΔΙΟΥ

Ἡ ὄρα θὰ ἦταν μία τὸ μεσημέρι ὅταν ὁ βαρῶνος ἔφτασε στὸ σπήτι του.

Φώναξε τὸν ὑπηρέτη του Γκομὲν καὶ τοῦ ἀνάθεσε ὅλη τὴν προετοιμασία τοῦ ταξιδιοῦ.

— Φρόντισε τὸ ἀεροπλάνο ὡς αὔριο νὰ εἶναι ἔτοιμο.

— Μάλιστα κύριε βαρῶνε.

— Ἐπίσης κύριε ταξεῖδε νὰ τὸ ἐλέγξουν καλὰ γιὰτὶ τὸ ταξεῖδι θὰ εἶναι μακρινό.

— Μείνετε ἡσυχος.

Τηλεφώνησε τοῦ μηχανικοῦ μου νὰ πάῃ ἐπὶ τόπου νὰ ἐξετάσῃ καλὰ τὴ μηχανὴ καὶ ἐν ἀνάγκῃ νὰ κἀνῃ μιὰ δοκιμαστικὴ πτήση.

Πολὺ καλὰ κύριε βαρῶνε.

— Ἐσὺ ἔτοιμασε τὶς ἀποσκευές μου καὶ βόλε στὴν μεγὰ-

λη βαλίτσα τὸ καλὸ ταξιδιωτικὸ μου κουστουμι μαζί με ὄλα τ' ἀπαραίτητα.

— Μάλιστα.

— Λοιπὸν δυὸ βαλίτσες μόνο θὰ ἔχουμε. Μιὰ δική μου καὶ μιὰ τῆς κυρίας Σκόρρυ, τίς ὀποῖες θὰ πάρης ἐσὺ πού θὰ ταξιδέψης μετὸ ἀεροπλάνο τῆς γραμμῆς μιὰ μέρα μετὰ ἀπὸ μᾶς. Πρόσεξε, θὰ βγάλῃς εἰσιτήριο γιὰ τὸ Νταρεσσαλάμ τῆς Τανγκανίκα κι' ὅταν φθάσῃς θὰ ἔρθῃς στὸ Ξενοδοχεῖο «Ἀφρική» πού ἔχω τηλεγραφῆσει νὰ μοῦ κρατήσουν τρία δωμάτια. Κατάλαβες;

— Μάλιστα βαρῶνε.

— Λοιπὸν ἐμεῖς θὰ φτάσουμε πρὶν ἀπὸ σένα ἐκεῖ. Γι' αὐτὸ ἐσὺ πρέπει νὰ ἔρθῃς γρήγορα γιατί σὲ χρειάζομαι. Ἄλλως τε μᾶς εἶναι ἀναγκαῖες καὶ οἱ ἀποσκευές. Ἄντε, λοιπὸν, καλέ μου Γκομέν. Ταχτοποίησε τὰ ὄπως ἐσὺ νομίζεις καλύτερα.

— Μείνετε ἀπόλυτα ἡσυχος κύριε βαρῶνε. Σὲ λίγο ὄλα θὰ εἶναι ἐν τάξει.

ΜΙΑ ΥΠΟΥΛΗ ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ

— Μάσσα, πές μου κι' ἄλλα γι' αὐτὸ τὸν ἀντρειωμένο λευκὸ. Θέλω νὰ τὰ μάθω ὄλα.

Τὸ θηρίο ἄρχισε νὰ τρέξη γρήγορα καὶ μετὸ κεφάλι σκυμμένο πρὸς τὴν κατεύθυνση τοῦ νεαροῦ κυνηγοῦ.

— Έχε ύπομονή, Περούι και θά στά πώ με τή σειρά.

Βρισκόμαστε στόν καταυλισμό τής φυλής Μπαγκούπας. Μέσα σ' ένα μεγάλο δωμάτιο πού είναι χτισμένο με πηλό και πάνω σέ μιὰ ψάθα καθισμένοι σταυροπόδι μιὰ γυναίκα κι' ένας γέρος άντρας συζητούν. Ή γυναίκα αύτή είναι ή Περούι, κόρη του άρχηγού τής φυλής κι' ό άντρας είναι ό Μάσσα, ό γέρο σοφός και συμβουλάτουρας της πού τής διηγείται τὰ μεγάλα κατορθώματα του Γκρέκο πού είναι ό δυνατώτερος και ό όμορφώτερος άντρας μέσα σ' όλη τή Ζούγκλα.

— Λένε Περούι πώς είναι ψηλός σάν τό φοίνικα, όμορφός σάν τόν ήλιο και δυνατός σάν έλέφαντας. Λένε άκόμα πώς είναι άσπρονδος έχθρός των Μπαπαλου και πώς έχει συμπολεμιστές του γορίλλες, άετούς και λεοντάρια.

— Πώ, πώ, έκανε ξαφνιασμένη ή Περούι. Είναι όμως αλήθεια όλ' αύτά πού μου λές ή σκέφτηκες κανένα παραμύθι σάν και κεί να πούλεγες όταν ήμουνα μικρή....

— Άνθρωποι δικοί μας Περούι, πολεμιστές μας, τόν ανάκαλυψαν μὰ δέν τόν πείραξαν γιατί ήθελαν νά πάρουν πρώτα τή γνώμη του άφέντη του πατέρα σου, πού μόλις τὰ έμαθε αύτά σκέφτηκε νά τόν αίχμαλωτίσει.

Μὰ με τό καλό δμως. Ένας τέτοιος άνθρωπος όταν γίνη δικός μας, είπε, οί Μπαγκούπας δέ θά φοβούνται πιά κανένα και άκράτητοι θά όρμήσουν πάνω στα πεινασμένα τσακάλια τους έχθρους τους νά τὰ συντρίψουν. Χθές λοιπόν έστειλε πέντε άνδρείους πολεμιστές μας νά του πούν πώς ό Βασιληάς των Μπαγκούπας, Κόρο ό δυνατός, τόν προσκαλεί στο σπίτι του για νά τόν γνωρίσει και νά τόν φιλοξενήσει.

— Όστε θάρρη λοιπόν έδώ Μάσσα; ρώτησε περίεργα ή κοπέλλα.

— Ναι αύριο τό πολύ θά είν' έδώ.....

... ..

Σέ μιὰ άπόσταση πέντε ή έξ χιλιομέτρων περίπου από τή σπηλιά του Γρέκο και πρός τὰ νότια τής Ζούγκλας, βρίσκεται ό καταυλισμός τής ήμιάγριας φυλής των Μπαγκούπας. Άρχηγός της είναι ό Κόρο, ένας ψηλός και γερός άνδρας πού είναι τό φόβητρο τής φυλής των Μπαπαλου. Άσπρονδοί έχθροί αυτές οί δυο φυλές βρίσκουν πάντα τήν άφορμή για πολεμικούς καυγάδες πού καταλήγουν πάντα σχεδόν στη νίκη των Μπαγκούπας για δυο λόγους. Πρώτ' άπ' όλα οί Μπαγκούπας έχουν καλλίτερον όπλισμό και ύστερα είναι πέντε φορές περισσότεροι από τους Μπαπαλου. Είναι ύπουλοι κα-

ταχθόνιοι καὶ τὰ βέλη τους * εἶναι πάντα δηλητηριασμένα. Ζοῦν σὲ καλύβες ποῦ τὶς φτιάχνουν ἀπὸ πηλό (λάσπη) καὶ φοροῦν περιεργὰ χρωματιστὰ ὑφάσματα, τὰ ὁποῖα τὰ κατασκευάζουν ἀπὸ φλοιούς δέντρων. Πιστεύουν στὸν ἥλιο ποῦ τοῦ προσφέρουν κάθε τόσο θυσίες καὶ τρέφονται μὲ φρούτα καὶ μὲ κρέας. Εἶναι δὲ ἄφθαστοι κυνηγοί.

Ὁ βασιληᾶς τους Κόρο εἶναι κακός, πονηρὸς καὶ καταχθόνιος. Ἔχει ὁμως μιὰ κόρη ποῦ τὴν ὑπεραγαπᾷ καὶ ἡ ὁποία εἶναι ἕνας ὠραιότατος τύπος γήσιας κρεολῆς.

Ὅπως εἶδαμε λοιπὸν, πέντε πολεμιστὲς ξεκίνησαν γιὰ νὰ φέρουν στὸ Γκρέκο τὸ μήνυμα τοῦ βασιληᾶ τους κουβαλώντας ἕνα σκοτωμένο ἀγριογούρουνο ποῦ ἦταν δῶρο τοῦ ἀφέντη τους πρὸς τὸν καινούργιο φίλο του.

Ὅταν ἔφτασαν ἔξω ἀπ' τὴ σπηλιά τοῦ Γκρέκο ἄφησαν τὰ δπλα τους κάτω στὴ γῆ (σημεῖο φιλίας καὶ ὑποταγῆς) καὶ χτύπησαν τὶς παλάμες τους ρυθμικὰ (κάτι σὰν χειροκροτήματα). Τότε ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα τῆς σπηλιάς φάνηκε ὁ Γκρέκο ποῦ κύτταξε πρὸς τὸ μέρος τους. Ἀμέσως ἐκείνοι ἔγρεξαν σαρκώτοι καὶ ἄφησαν στὰ πό-

* Οἱ Μπαγκούπας δὲν ἔχουν δὴ ποτὲ τουφέκι ἢ πιστόλι. Δὲν τὰ ξέρουν.

δια τοῦ τὸ σκοτωμένο ἀγριογούρουνο λέγοντάς του κάτι λόγια ποῦ ἐκεῖνος δὲν καταλάβαινε. Ὅμως ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ρώτησε τὸν Γκρέκο ἂν ξέρη τὴν γλῶσσα τῶν Μπαμπαλοῦ γιὰ νὰ συνηθοῦν.

Ὁ ἥρωας μας τοὺς εἶπε πὼς ξέρεي κι' ἔτσι ἄρχισαν νὰ μιλοῦν κάνοντας μεγάλες χειρνομίες κατὰ τὸ οὐστημα τῶν ἀγρίων.

Κεῖνη τὴ στιγμή φάνηκε ὁ Χούλα ποῦ ἐρχόταν πρὸς τὴ σπηλιά. Εἶδε ἀπὸ μακριὰ τὸν κύριό του νὰ συζητᾷ μὲ τοὺς ἀγρίους Μπαγκούπας καὶ τὰ μάτια του ἄστραφταν ἀπὸ μῖσος. Ὅμως δὲν θέλησε νὰ προβῆ σὲ τίποτα. Ἄφησε μόνον νὰ τελειώσουν πρῶτα καὶ ὕστερα θάβλεπε πὼς καὶ τί θάκανε. Ἐξάφνα βλέπει τοὺς πέντε Μπαγκούπας νὰ ἀπομακρύνονται ἀπὸ τὸν κύριό του νὰ πέρνουν τὰ ὄπλα τους ποῦ ἦσαν κατὰ γῆς καὶ νὰ χάνονται τρέχοντας πρὸς τὸ δάσος. Μὰ σὰν ἔφτασε κοντὰ στὸν κύριό του τὸν ρώτησε τί ἤθελαν αὐτοὶ οἱ πέντε Μπαγκούπας. Τότε ὁ Γκρέκο τοῦ ἐξήγησε τὶ ἀκριβῶς τὸν ἤθελαν δίχνοντάς του καὶ τὸ δῶρο τοῦ βασιληᾶ τους.

Ὁ Γκρέκο ποῦ τὸ θαυματουργὸ θεραπευτικὸ βοτάνι τὸν ἔσωσε ποὶ τὸ θανατερὸ χτύπημα τοῦ Καπούα εἶχε γίνει τόξα ἐντελῶς καλά. Ἔτσι δέχτηκε εὐχάριστα τὴν πρόσκληση τοῦ Κό-

ρο, λογαριάζοντας να τον έπισκεφθή σε λίγες μέρες.

Όμως ο Χούλα που δεν έβλεπε με καλό μάτι αυτή την πρόσκληση σκέφτηκε να μιλήσει στον κύριό του για τον ύπουλο χαρακτήρα του Κόρο μόλις βρή την κατάλληλη ευκαιρία. Δεν είπε λοιπόν τίποτα και καταβάζοντας το κεφάλι του μπήκε στη σπηλιά.

ΚΡΥΦΟΙ ΕΡΩΤΕΣ

Τόσον η Έλληνίδα Μαίρη όσο και η Γερμανίδα Γκρέττα αγάπησαν από την πρώτη στιγμή τον όμορφο και δυνατό Γκρέκο χωρίς όμως να φανερώσουν τα αισθήματά τους. Κάθε μία από τις δυο αυτές γυναίκες τον αγάπησε έντελως διαφορετικά και κατά την ιδιοσυγκρασία της φυλής της. Η Γκρέττα τον άναμικτο με θαυμασμό και ευνάμικτο με θαυμασμό και ευγνωμοσύνη. Το αίσθημα της ξανθογάλανης Γερμανίδας ήταν αγνό και όχι πάρα πάνω από αίσθημα.

Η καρδιά της σκιρτούσε στο αντίκρουσμά του και τα μάγουλά της κοκκίνιζαν τόσο που πολλές φορές ο Γκρέκο την κύτταζε, θαυμάζοντας, τ' όμορφο αυτό κορίτσι που τα μάτια του είχαν το χρώμα τ' ουρανού και τα μαλλιά του έλαμπαν σαν το χρυσάφι.

Μα η Γκρέττα δεν μιλούσε.

Ήξερε την αγάπη του για την όμορφη Τάκου - Λή όπως πάλι ήξερε το σιδερένιο και τίμιο χαρακτήρα του. Μη θέλοντας λοιπόν να γίνη αυτή αίτια της δυστυχίας μιάς άλλης γυναίκας, έπνιγε τον πόνο της μέσα στα κατάβαθα της καρδιάς της.

Μα δεν συνέβαινε το ίδιο και με τη Μαίρη που ήταν τύπος ήδυπαθής, θερμός και ριψοκίνδυνος όπως άλλως τε το βεβαιώνει και η παρουσία της στην τρομερή Ζούγκλα. Αυτή μόλις είδε τον Γκρέκο τον αγάπησε με το φλογερό εκείνο αίσθημα που δεν γνωρίζει ύπολογισμούς. Εκεί πια διευθύνει το ένστικτο. Η καρδιά δεν προλαβαίνει να μιλήσει. Και η άθλητριά Μαίρη από την ημέρα εκείνη ένοιωσε μια δυνατή και μεγάλη αγάπη να φουντώνει μέσα της για τον λεβέντη αυτόν που της άναστάτωσε πέρα για πέρα το είναι της. Μα το άναστάτωμα της κορυφώθηκε όταν έμαθε πως ο Γκρέκο είναι έρωτευμένος και ιδιαίτερα από την στιγμή που έγκαταστάθηκε η Τάκου - Λή μέσα στη σπηλιά νοικοκυρά πλέον και κυρίαρχος.

Έτσι λοιπόν κι' αυτή έλυωνε καθημερινώς ύποχρεωμένη να βλέπει διαρκώς μπροστά της την κλέφτρα της ευτυχίας της την Τάκου - Λή, ή όποια έδω που τα λέμε ήταν μία πραγματική καλλονή μαύρης γυναικός.

Σε λίγο ή μικρή συνοδεία έφευγε κατευθυνόμενη προς τόν καταυλισμό τόν Μπαγκούπας.

Γ' αυτό ή μόνη της παρηγοριά ήταν τò υπερατλαντικό τηλέφωνό της.* Κάθε τόσο τηλεφωνούσε στις φίλες της και στις γνωστές της, μη παραλείποντας έννοείται, νά ενημερώνη και τò διευθυντή της για τὰ τυχόν νέα κατορθώματα του Γκρέκο.

Και δέκα φορές τήν ήμέρα έπρεπε νά τήν πάρη στο τηλεφωνο για νά του αναφέρη αυτό ή εκείνο τò τολμηρό κατορθωμα του ήρωά μας, έτσι που ο διευ-

θυντής του «Άγώνος» με τò συνταρακτικό αυτό ρεπορτάζ έκανε χρυσές δουλειές κυκλοφορώντας διακόσιες πενήντα χιλιάδες φύλλα τήν ήμέρα.

Ή φήμη του «Έλληνα βασιληά τής Ζούγκλας μέσα σε λίγο διάστημα έφτασε όχι μόνο στο πιο άπομεμακρυσμένο Έλληνικό χωριό μα και σ' όλόκληρο τόν κόσμο.

Οί έφημερίδες όλων τών κρατών αναδημοσίευσαν τὰ ήρωικά κατορθώματα του θρυλικού Έλληνα και οί άνθρωποι έμεναν

* Διάβασε τò τεύχος υπ' άρ. 1.

κατάπληκτοι ἀπὸ τῆ ρώμη τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου ἀποκαλώντας τον «νέον Ἡρακλῆ».

Ἔτσι ὁ Γκρέκο χάρις στὴν ἐνεργητικότητα τοῦ διευθυντοῦ τοῦ «Ἀγῶνος» καὶ τῆ δραστηριότητα τῆς Μαίρης, μέσα σὲ 15 μέρες ἔγινε τὸ πρόσωπο τῆς ἡμέρας κί' ἀπ' τῆ μιὰν ἄκρη τῆς γῆς ὡς τὴν ἄλλη ἓνα ὄνομα κυριαρχοῦσε. Τὸ ὄνομα τοῦ θρυλικοῦ Ἑλληνα βασιλῆα τῆς Ζούγκλας. Γκρέκο. Καὶ ἡ Μαίρη ποῦ μάθαινε ἀπὸ τὸ διευθυντὴ τῆς ὄλ' αὐτὰ τὰ καταπληκτικὰ πράγματα καὶ ποῦ κατὰ μέγα μέρος ὀφείλοντο σ' αὐτῆ, ὑπέφερε τρομερὰ θλέποντας τὴν Τάκου - Λὴ νὰ τῆς ἀρπάξῃ μέσα ἀπὸ τὰ γέρια τῆς τὸ δημιούργημά τῆς. Μιὰ φοβερὴ ζήλεια κί' ἓνα πρωτόγονο μῖσος ρίζωσαν μέσα στὴν καρδιά τῆς Μαίρης γιὰ τὴ βασίλισσα τῶν Μπαμπалоῦ ποῦ ἀμέριμνη καὶ ἀνύποπτη χάριζε τὰ ζεστὰ φιλιά τῆς στὸν ἀγαπημένο τῆς Γκρέκο.

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ ἀγαθὸς φίλος μας Πατατίας ποῦ δὲ χόρταινε τὴ συντροφιά τοῦ ἡρώα μας, πότε τραγουδοῦσε, πότε ἔπαιζε μὲ τὸ ἀκρορτεονάκι του ἀνακατωμένος πάντα μέσα στὰ πόδια τοῦ Γκρέκο, ποῦ γελοῦσε μὲ τὴν καρδιά του ὅταν ὁ Πατατίας κορδωνόταν πῶς μπορεῖ κί' αὐτὸς νὰ σκοτώσῃ ἓνα φίδι.

— Ἄκου λέει: Δέκα φίδια

πνίγω στὴν ἀράδα ὄχι ἓνα μοναχὰ ἔλεγε... κατὰχλωμος ἀπὸ τὴ γενναιότητά του.

— Πόσα θηρία ἔχεις σκοτώσει μέχρι σήμερα Πατατίας; τὸν ρώτησε ὁ Πάουλ.

Ἦ χοντρὸς φίλος μας ξαφνιάστηκε ἀπὸ τὴν ἐρώτηση αὐτῆ τοῦ γερμανοῦ καὶ γιὰ μιὰ στιγμή μὴ τὰχασε. Ἐρριξε μιὰ λοξὴ ματιὰ στὸν Πάουλ ποῦ τὸν κύταζε εἰρωνικά καὶ κάνοντας πῶς δὲν κατάλαβε εἶπε ξεροθιχόντας.

— Πέντ' ἔξη... Ἄλλὰ γιὰ τὶ ρωτᾷς;

— Ἔτσι ἀπλῶς, μισοειρωνεύτηκε ὁ Πάουλ. Τότε δὲ μᾶς διηγείσαι ἓνα ἀπὸ αὐτὰ τὰ κατορθώματά σου;

— Εὐχαρίστως ἄκου λέει.

Καὶ ὁ Πατατίας πέρνοντας ὕφος σοβαρὸ ἄρχισε.

— Μιὰ μέρα ποῦ λέτε ἡμῶνα ξαπλωμένους κάτω ἀπὸ ἓνα δέντρο κοντὰ στὴ λίμνη καὶ διδάβαζα. Ξάφνου θλέπω ἓναν πράπινον ὄγκο νὰ πλησιάσῃ σιγά - σιγά. Τραβάω τὸ βιβλίο ἀπὸ τὰ μάτια μου καὶ τότε θλέπω ἓναν τεράστιο πράσινο κοκκὸδειλο ποῦ εἶχε θγῆ ἀπὸ τὴ λίμνη κί' ἐρχόταν κατὰ πάνω μου. Τὸ δέρμα του ποῦ ἦταν γεμάτο λέπια γυάλιζε κάτω ἀπὸ τὶς ἀχτίνες τοῦ ἡλίου καθὼς ἦταν βρεγμένο. Ἐμωρὲ λέω ἀπὸ μέσα μου, τί θέλει αὐτὸ τὸ ζωάριον ἀπὸ μένα ἀσφαλῶς θὰ νομίζῃ πῶς μπο-

ρεῖ νὰ μὲ καταβροχθίσῃ, Χά, χά ἄς γελάσω. Τώρα νὰ δῆς τί ἔχεις νὰ πάθῃς μίστερ κρόκοντιλ». Βάζω λοιπὸν τὸ χέρι στὴ ζώνη μου, τραβάω τὸ πιστόλι μου καὶ πιέζω τὴ σκανταλιάρη.

— Πιὰ σκανταλιάρη βρὲ Πατατία, τοῦ φώναξαν, τὴ σκανδάλη νὰ λές.

— Τέλος πάντων. Ὅμως τζίφος τὸ περιστροφὸ μου ἦταν ἄδειο. Τώρα λέω τί γίνεται; Σκέφτηκα καὶ σὲ λίγο βρήκα τὴ λύση. Ἐν τῷ μεταξύ τὸ θηρίο εἶχε φτάσει κοντά μου μὲ τὶς μασέλες του ἀνοιχτές καὶ μοῦ ἐπιτίθεται. Ἀμέσως ἐγὼ πετάω μέσα στὸ ἀνοιχτό του στόμα τὸ βιβλίο καὶ τὸ πιστόλι μου γιὰ νὰ κερδίσω καιρὸ. Ὅπως ἦταν ἐπόμενο τὸ ζῶον αὐτὸ ἐκλείσει τὸ στόμα του σαστισμένο δίνοντας σὲ μένα τὴν εὐκαιρία νὰ χυμῆξω ἀπάνω του καὶ νὰ τὸ ἀποτελειώσω μὲ τὸ μαχαίρι μου.

— Μετὰ Πατατία τί ἔγινε; Τὸν ρώτησαν ξεκαρδισμένοι στὰ γέλοια οἱ φίλοι μας.

— Τίποτα. Ὅστερα ζύπνησα.

Ο ΡΙΝΟΚΕΡΩΣ

— Ζοζὲ γιὰ κύταξε κεὶ κάτω τί βλέπεις;

— Δὲν βλέπω τίποτα Χουάν.

— Πῶς δὲν βλέπεις τίποτα, στραβὸς εἶσαι;

— Ἀφοῦ σοῦ λέω πῶς δὲ βλέπω;

— Μωρὲ δὲ βλέπεις κεὶ κάτω στὰ μεγάλα δέντρα ἓνα μεγάλο ὄγκο ποῦ κινεῖται;

— Ἄ, ἄ ναί. Τώρα τὸν εἶδα...

— Στραβομάρα λοιπὸν.

— Καλὰ ντὲ μὴ βρίζης;

— Τί νὰ μὴ σὲ βρίζω μωρέ. Μπιτ ἄχρηστος εἶσαι κακομοίρη μου Ζοζέ. Κρίμα σὲ σέβανε.

.....

Ὅπως θὰ κατάλαβε ὁ ἀναγνώστης αὐτοὶ οἱ δυὸ ποῦ συνομιλοῦσαν ἤντουσαν οἱ σύντροφοι τοῦ Ἀρτούρο Βελάσκουεθ ποῦ γύριζαν ὕστερα ἀπὸ τὴν αἰχμαλωσία ποῦ τοὺς εἶχαν κάνει οἱ πυγμαῖοι. Ὁ Χουάν ποῦ ὅπως εἶδαμε ἔσωσε ἀπὸ τὸ θάνατο τοὺς τέσσερις συντρόφους ἀπὸ τὰ νύχια τῶν ἀγρίων νάκων, βάζει τώρα δίπλα στὸν ἐλευθερωμένο φίλο του Ζοζέ.

Ὁ Ἀρτούρο μαζί μὲ τοὺς ἄλλους δυὸ συντρόφους του, τὸν Ἄλμπενς καὶ τὸν Τίτο προχωροῦσαν λίγα μέτρα πρὸς μπροστά.

Εἶχε ἀρχίσει νὰ ξημερώνῃ καὶ οἱ πέντε Ἴσπανοὶ δὲν εἶχαν φτάσει ἀκόμα στὴν κατασκήνωσή τους.

Τὰ μάτια τοῦ δύστυχου Ζοζέ εἶχαν γίνει σὰν κουμπότρυπες ἀπὸ τὴ νύστα μὰ κι' ἀπὸ τὸ μεγάλο φόβο ποῦ δοκίμασε

ἔτσι δεμένος στὸ δέντρο ὅπως ἦτανε.

— Ξέρεις Χουάν, φίλε μου, ἔλεγε στὸ σύντροφό του καθὼς βάδιζαν. Ἄν δὲν ἐρχόσουν ἐσὺ θὰ μᾶς ἔτρωγαν τ' ἀγρίμια δρωσδῆποτε.

— Ἔ, κι' ὕστερα; ἔκανε γελώντας ὁ φίλος του.

— Τί θὰ πῆ ὕστερα μωρὲ Χουάν; Ξέρεις τί εἶναι νὰ βλέπης τὸ χέρι σου, ἄς πούμε, νὰ ξεκολλᾷ ἀπὸ πάνω σου καὶ νὰ τὸ χάνης μπρὸς ἀπὸ τὰ μάτια σου;

— Καλὰ καὶ γιὰ ἓνα χέρι κάνεις ἔτσι;

— Τὸν κακό σου...

Ξαφνικὰ ὁ Χουάν σταμάτησε καὶ διεύθυνε τὸ βλέμμα του πρὸς τὴν κατεύθυνση ποὺ βρισκόταν κάτω ἀπὸ τὸ ἀνηφορικὸ μέρος ποὺ βάδιζαν.

Μπροστὰ καὶ σὲ μιὰ ἀπόσταση ἑκατοπενήντα περίπου μέτρων, κάτι μεγάλα δέντρα ἄπλωναν τὰ μυτερὰ σὰν βελόνες φύλλα τους, ποὺ ἀπὸ μακριὰ φαίνονταν σὰν τεράστιες κολώνες μὲ πελώριες φούντες στὴν κορυφή τους.

Ὁ Χουάν ὅπως εἶπαμε σταμάτησε διακόπτονται τὸ φίλο του καὶ δείχνοντάς του ταυτόχρονα τὸ μέρος ποὺ ἦταν τὰ δέντρα.

— Ζοζὲ γιὰ κίτταξε κεῖ κάτω βλέπεις τίποτα; εἶπε.

— Ὅχι δὲν βλέπω, εἶπε ὁ φίλος του.

— Δὲ βλέπεις ἓνα ὄγκο ποὺ κινεῖται ἀνάμεσα στοὺς κορυμμοὺς τῶν μεγάλων δέντρων;

— Ἄ, ἂ τώρα εἶδα... καὶ τί εἶν' αὐτό; ρώτησε παραξενεμένος ὁ νυσταλέος Ζοζὲ.

— Ρινόκερος.

— Πῶς;

— Ρινόκερος εἶπα μωρέ...

Τί ὄργη, δὲν φτάνει ποὺ εἶσαι στραβὸς ἀλλὰ κουφάθηκες κι' ὅλας.

— Καὶ... δὲ — Καί... δὲ μοῦ λὲς θηρίο εἶν' αὐτό; ἔκανε ὁ Ζοζὲ καταπίνοντας τὴν προσβολὴ τοῦ Χουάν.

— Ὅχι... αὐτοκίνητο εἶναι. Ἄμ' τί ἤθελες νὰ εἶναι μέσα στὴ Ζούγκλα Ζοζὲ;

— Καλὰ ντέ... μᾶς τὰ παράπες σήμερα κύριε Χουάν... Καί... δὲ μοῦ λὲς εἶναι μεγάλο τὸ θηρίο αὐτό;

— Πολὺ μεγάλο, πολὺ δυνατὸ καὶ πολὺ κουτὸ συγχρόνως ἀπάντησε ὁ Χουάν μὲ ὕφος ἀνθρώπου ποὺ ξέρει πολὺ καλὰ τί λέει. Ὁ Ρινόκερος Ζοζὲ μοιάζει σὰν ἓνα μεγάλο ἄλογο μὲ κοντὰ πόδια κι' ἔχει μούρη γουρουνιοῦ. Πάνω στὴ μύτη του ἔχει ἓνα κέρατο ποὺ εἶναι καὶ τὸ ὄπλο του. Εἶναι πολὺ νευρικός καὶ πονηρός. Ἔχει μεγάλη ἀκοὴ ἀλλὰ δὲ βλέπει καλὰ κι' αὐτὸ γιὰ τὸν ἐμποδίζη τὸ κέρατό του. Μπορεῖ μὲ τὸ ὄπλο

του αὐτὸ νὰ τρυπήσῃ στὴν κοι-
λιά ἕναν ἐλέφαντα, νὰ τὸν ση-
κώσῃ ψηλὰ καὶ νὰ τὸν πετάξῃ
δέκα μέτρα μακριά. Τόση δύ-
ναμη ἔχει.

— Ὡ Σάντα Μαρία πρόφτα-
σε, ἔκανε ὁ ἀγαθὸς Ζοζὲ σταυ-
ροκοπούμενος.

**ΤΕΣΣΕΡΙΣ ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΥ-
ΝΗΓΟΙ**

Κεῖνῃ τῇ στιγμῇ ἄκουσαν τὸν
Ἄρτουρο πού τοὺς φώναζε. Ἔ-
τρεξαν κοντὰ τῇ στιγμῇ ἀκρι-
βῶς, πού οἱ σύντροφοὶ τοὺς ἐτοι-
μαζαν τὰ περιστροφά τους.

— Τί συμβαίνει ἀρχηγέ; ρώ-
τησαν.

— Χουὰν γρήγορα ἔκανε μὲ
νευρικότητα ὁ Βελάσκουεθ. Κεῖ
κάτω τρεῖς ἢ τέσσερις ἄνθρωποι
κινδυνεύουν ἀπὸ ἕνα Ρινόκερω.
Πρέπει νὰ τοὺς βοηθήσουμε
Ἐλάτε.

Ἀμέσως οἱ πέντε Ἴσπανοὶ
ἄρχισαν νὰ κατεβαίνουν τρέχον-
τας ἀπὸ τὸ λόφο κρατώντας τὰ
πιστόλια τους.

Πραγματικὰ κάτω στὴν πε-
διάδα πού ἦταν κατάφυτη ἀπὸ
ψηλοὺς θάμνους τέσσερις λευκοὶ
μὲ τὰ τουφέκια στὸ χέρι εἶχαν
περιτριγυρίσῃ ἕνα ρινόκερω κι'
ἄρχιζαν νὰ τὸν πυροβολοῦν. Τὸ
θηρίο δεχόταν τὶς σφαῖρες προ-
σπαθώντας νὰ βρῇ στόχο γιὰ νὰ
ὀρμήσῃ κατὰ τῶν ἐχθρῶν του μὰ
δὲν τὰ κατάφερε.

Οἱ τέσσερις αὐτοὶ κυνηγοὶ

ΓΙΡΟΣΟΧΗ

**ΑΠΟ ΤΟ ΕΝΑΤΟ ΤΕΥΧΟΣ
ΑΡΧΙΖΟΥΝ ΝΕΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ
ΚΑΙ ΝΕΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ**

ΤΟΥ

**ΘΡΥΛΙΚΟΥ ΕΛΛΗΝΑ
ΓΡΕΚΟ-ΤΑΡΖΑΝ**

ΣΤΗ

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗ ΧΩΡΑ

ΤΩΝ

Ι Ν Δ Ι Ω Ν

Ἡ καταπληκτικὴ δράσις καὶ
τ' ἀφάνταστα κατορθώματα
τοῦ ἥρωά μας σ' αὐτῇ τῇ
χώρᾳ θὰ σᾶς συναρπάσουν
καὶ θὰ σᾶς συγκινήσουν.

**ΑΠΟ ΤΟ
ΕΝΑΤΟ ΤΕΥΧΟΣ**

Ο ΓΚΡΕΚΟ ΣΤΑΣ ΙΝΔΙΑΣ

θά ἦσαν φαίνεται ἐπαγγελματί-
ες γιατί δὲν ἔδιναν στόχο στὸ
Ρινόκερω. Καθὼς τὸν εἶχαν στῆ
μέση καὶ σὲ ἀπόσταση εἰκοσι-
πέντε μέτρων περίπου, ἔτρε-
χαν γύρω του πυροβολώντας
τον. Ἐκαναν δηλαδὴ κάτι πα-
ρόμοιο μὲ τὸ παιδικὸ παιχνίδι,
γύρω γύρω ὄλοι. Ἔτσι ὁ Ρι-
νόκερος ποὺ δὲν ἔχει τὸ πλεο-
νέκτη·x τῶν ἄλλων ζώων, νὰ κό-
βῃ τὴν ὀρμὴ του ἀπτόμα καὶ
νὰ γυρίζῃ ἀριστερὰ — δεξιὰ,
ἀναλόγως μὲ τὴ θέση τοῦ ἐχ-
θροῦ του, προσπαθοῦσε νὰ βρῆ
στόχο ἀλλὰ δὲν τοῦ ἐρχόταν
βολικὸ.

Γι' αὐτὸ δεχόταν τὶς σφαῖρες
τῶν τεσσάρων κυνηγῶν ποὺ δι-
αρκῶς πλήγωναν τὸ κορμί του
θγάζοντας τρομαχτικούς μυκηθ-
μούς ποὺ ἀνατάρασσαν ὀλόκληρη
ἐκείνη τὴν περιοχὴ.

Οἱ πέντε Ἴσπανοὶ εἶχαν φτά-
σει πιά κοντὰ στοὺς ἀγωνιζό-
μενους ἐκείνους ἄντρες ποὺ ὁ ὁ
ιδρώτας τους ἔτρεχε ποτάμι.

Ἄξαφνα καὶ πρὶν προλάβουν
ν' ἀντιληφθοῦν τί ἔγινε, εἶδαν
τὸ ρινόκερω νὰ χτυπάει πάνω σ'
ἓνα δέντρο ἐνῶ ταυτόχρονα ἔ-
νας ξερὸς κρότος πιστολίου ἀ-
κουγόταν.

Μὰ τί εἶχε συμβῆ;

Ἀπλούστατα. Οἱ τέσερις φί-
λοι ἀφοῦ θὰ συνενόησαν πρῶ-
τα φυσικὰ, σταμάτησαν τὸ κυ-
κλικὸ τους τρέξιμο γύρω ἀπὸ
τὸ θηρίο ποὺ στάθηκε μιὰ στιγ-

μὴ καὶ κατόπιν τινάζοντας τὰ
δυὸ του πισινὰ πόδια ἀρχισε
νὰ τρέχῃ γρήγορα καὶ μὲ τὸ
κεφάλι σκυμένο καὶ πρὸς τὴν κα-
τεύθυνση ἐνὸς μεγάλου δέντρου
ποὺ στὸν κορμὸ του ἀκουμποῦ-
σε ἓνας ἀπὸ τοὺς κυνηγούς.

Ὁ Ἄρθουρο Βελάσκουεθ βλέ-
ποντας τὴν τρομερὴ ἐκείνη σκη-
νὴ ἀνατρίχιασε καὶ χωρὶς νὰ τὸ
βέλη φώναξε.

— Τραβηχθῆτε στὸ πλάι θὰ
σὰς σκοτώσω.

Μὰ ἔως οὔτου νὰ τὸ πῆ, ὁ ρι-
νόκερος ποὺ εἶχε φτάσει πιά
στὸ δέντρο δέχτηκε μιὰ σφαῖρα
πιστολίου ἀνάμεσα στὰ δυὸ
του μάτια. Ὅμως, ὡς ἐκ τῆς
ὀρμῆς του ἔτρεξε λίγο ἀκόμη
πέφτοντας ἔτσι πάνω στὸ δέντρο
καὶ ὕστερα πάλι στὴ γῆ νεκρός,
ἐνῶ ἀπὸ τὴν πληγὴ του ἔτρεχε
τὸ πηχτὸ του αἷμα. Ὅπως κατὰ-
λαβε ὁ ἀναγνώστης, ὁ κυνηγὸς
ποὺ ἦταν στὸ δέντρο προκάλεσε
αὐτὴ τὴ σκηνὴ γιὰ νὰ ξεμπερ-
δεύῃ μιὰ ὥρα νωρίτερα. Μόλις
δηλαδὴ ἔφτασε τὸ θηρίο λίγα
μέτρα, τὸ πυροβόλησε μὲ τὸ πε-
ριστροφὸ του στὸ κεφάλι κι' ἀ-
μέσως τραβήχτηκε. Ἔτσι ὁ ρι-
νόκερος ἔπεσε πάνω στὸ χον-
τὸ δέντρο θρυμματίζοντας τὸ
κεφάλι του.

Οἱ Ἴσπανοὶ μόλις ἔφτασαν
κοντὰ συγχάρηκαν τοὺς νέους φί-
λους τους καὶ ἰδιαίτερα τὸν ἐ-
πιδέξιμο κυνηγὸ τοῦ θηρίου ποὺ
δὲν φαινόταν πᾶρα πάνω ἀπὸ

δεκαεξ έτων. Παραξεμεμένοι τούς ρώτησαν σέ άγγλική γλώσσα ποιός εθνικότητος είναι. Καί κείνοι τούς άπάντησαν.

— Έλληνες.

ΣΤΗ ΦΥΛΗ ΤΩΝ ΜΠΑΓΚΟΥ- ΠΑΣ

Εΐδαμε πώς ο Χούλας μόλις είδε τούς πέντε Μπαγκούπας που συζητούσαν με τον κύριο του θύμωσε πολύ και θέλησε άμέσως να τον κατατοπίση η καλύτερα να τον ενημερώση για τον κακό και ύπουλο χαρακτήρα τους. Όμως σκέφτηκε πώς θα ήταν προτιμότερο να του μιλήση το βράδυ που θα ήταν πιο ήσυχια.

Όταν λοιπόν βράδυασε και ο Γκρέκο μαζί με την Τάκου -Λη είχαν καθήσει έξω από τη σπηλιά άκούγοντας τις εϋθυμες ιστορίες του Πατατία, ο Χούλα κάθησε δίπλα του και του είπε:

— Άφέντη Γκρέκο πρέπει να σοϋ μιλήσω.

— Τί συμβαίνει Χούλα; ρώτησε περίεργος ο ήρωας μας.

Και ο Χούλα άρχισε άμέσως και χωρίς περιστροφές.

— Άφέντη Γκρέκο, το πρωί ήρθαν πέντε άνθρωποι της φυλής των Μπαγκούπας σοϋ έφεραν ένα δώρο του βασιληά τους και σε προσκάλεσαν να πάς στόν καταυλισμό τους για να σε γνωρίσουν μια κι' άκούν κάθε μέρα τα κατορθώματά σου. Ό-

μως πρόσεξε. Δέν υπάρχει πιο ύπουλη, πιο καταχθόνια και πιο έγκληματική ράτσα άπ' αυτή τη φυλή. Όπως τα βέλη τους είναι φαρμακωμένα άλλο τόσο είναι και η καρδιά τους. Πρόσεξε άφέντη κάτω άπ' αυτή την πρόσκληση κρύβεται κάτι κακό. Δέν ξέρω. Είναι έχθροί των Μπαγκαλου αυτοί, μα έγω δέν μιλάω με το μίσος της φυλής μου. Θέλω άπλώς να προσυλλάξω τον κύριο μου άπό την πονηρία τους. Κάποτε έπιασαν αίχμάλωτη τη βασίλισσά μας και που είναι σήμερα γυναίκα σου, την έδεσαν, την πήραν στο κονάκι τους κι' ήθελαν να την ρίξουν στο κλουβι του Ρόμο μισοϋ άγριοβούβαλου. Μα την έσωσα έγω ύστερα άπό σκληρό και υπεράνθρωπο άγώνα.

Ό Γκρέκο που ως τότε άκουγε τον Χούλα άτάραχος, όταν άκουσε πώς πήγαν να δολοφονήσουν την αίχμάλωτή τους θύμωσε πολύ και γυρνώντας ρώτησε την Τάκου - Λη άγριομέ-

νος.

— Είναι άλήθεια αυτό Τάκου - Λή;

— Ναί κύριέ μου, του άπάντησε εκείνη φοβισμένα.

— Τότε Χούλα έχεις δίκη, είναι κακοί άνθρωποι. Όμως πρέπει να πάω. Έδωσα το λόγο μου, είπε άποφασιστικά ο ήρωας μας.

— Ναί κυριέ μου θα πάς

τὸν διέκοψε ὁ Χούλας, ὅμως ἄκουσέ με, ἔχω ἓνα σχέδιο. Ἐμένα στὴ φάτσα δὲν μὲ ξέρουν γιατί ὅταν τοὺς πήρα τὴν βασίλισσά μας ἦσαν νύχτα. Λοιπὸν θὰ ντυθῶ μὲ τὰ ρούχα τοῦ Πάουλ ἢ τοῦ Θάνου καὶ θὰ ἔρθω μαζί σου κάνοντας τὸν εὐρωπαϊό. Ξέρω καλὰ τὴ γλώσσα τους κι' ἔτσι θὰ μάθουμε τὸ σκοπό τους. Λέω μάλιστα νὰ πάρουμε τὸν Πάουλ ποὺ εἶναι γερός καὶ τὴ Μαίρη. Ἔτσι θάχουμε τρία καλὰ πιστόλια καὶ τὸ δικό σου μαχαίρι ποὺ ἂν θελήσουν νὰ μᾶς ἐπιτεθοῦν ἀλλοίμονό τους, δὲν θὰ μείνη κανένας.

Ὁ Γκρέκο τόσο ἐνθουσιάστηκε ἀπὸ τὸ σχέδιο τοῦ Χούλα ποὺ τοῦ εἶπε χαμογελώντας.

— Εἶσαι πραγματικὰ πολύτιμος σύντροφος Χούλα. Ὁ Γκρέκο δὲ θὰ ξεχάσῃ ποτὲ τίς ὑπηρεσίες σου.

— Ναὶ εἶναι καλὸς φίλος ὁ Χούλα, εἶπε ἡ Τάκου - Λή ποὺ καμάρωνε γιὰ τὴν ἐξυπνάδα τοῦ ἰππικού της.

Συμφώνησαν λοιπὸν νὰ ξεκινηθοῦν τὴν ἄλλῃ μέρα, ἀφοῦ πρῶτα πήραν τὴν συγκατάθεση τοῦ Πάουλ καὶ τῆς Μαίρης.

... ..

Πρωτῆ. Ὁ Γκρέκο ἀκόμα κοιμάται στὸ πλευρὸ τῆς ἀγαπημένης του Τάκου - Λή ποὺ μόλις ἔχει ξυπνήσει.

Ξάφνου κάτι φωνὲς καὶ πα-

ρατεταμένα γέλοια ἀκούστηκαν ἔξω ἀπὸ τὴ σπηλιά ποὺ ἔκαμαν τὸν ἥρωα νὰ πεταχθῇ ὄρθιος τρίβοντας τὰ μάτια του.

— Ἔ, τί συμβαίνει, φώναξε...

Μὰ δὲν πρόλαβε νὰ συνεχίσῃ ὅταν βλέπει νὰ παρουσιάζεται μπροστά του ἓνας Χούλα ντυμένος μὲ τὰ ρούχα τοῦ Πάουλ.

Ἡ ἐμφάνισή του ἦταν τόσο κωμικὴ ποὺ ἔκανε τὸν Γκρέκο καὶ τὴν Τάκου - Λή νὰ ξεκακοδιατοῦνε ἀπ' τὰ γέλοια.

Ὁ Χούλα ποὺ φοροῦσε ὡς γνωστὸν πρώτη φορὰ εὐρωπαϊκὰ ρούχα, καμάρωνε εὐχαριστημένος, προσπαθώντας, ἐν τούτοις, νὰ κρατήσῃ σὲ ἰσορροπία τὸ πανταλόνι του ποὺ διαρκῶς ἔπεφτε. Τὰ ποικύμιά του ἦταν στραβοκουμπωμένα καὶ μισοθγαλμένα ἔξω ἀπὸ τὸ πανταλόνι ποὺ κι' αὐτὸ στραβοκουμπωμένο παρουσίαζε ἓνα Χούλα σὲ κατάσταση ἀξιοθρήνητη. Μὴν μπορώντας νὰ φανταστῇ πῶς τὸ περίεργο αὐτὸ ρούχο ποὺ λέγεται πανταλόνι στερεώνεται μὲ κάποια τέλος πάντων ζωστήρα, ἀπορεύσε πῶς θὰ ἔκανε τὴν ἐπίσκεψή του στοὺς Μπαγκούπας κρατώντας τὸ διαρκῶς γιὰ νὰ μὴ τοῦ πέσῃ καὶ γίνῃ ρεζίλι. Τέλος στὸ κεφάλι του φοροῦσε μιὰ κάσκα τὸ μόνο δηλαδὴ εἶδος ποὺ δὲν τὸν γελοιοποιούσε.

— Μπράβο Χούλα, τοῦ φώ-

Ἕγρουλε καὶ ἄτιμε βασιληᾷ. Θέλησες μὲ μπαμπεσιὰ νὰ μᾶς ξεκά-
νης μὰ δὲν τὸ πέτυχες

ναζε ὁ Πατατίας, πού βαστούσε τὴν κοιλιὰ του ἀπὸ τὰ γέλοια. Εἶσαι περίφημος.

Κι' ὁ δύστιχος ὁ Χούλα πού ἐνοιωθε τὰ γύρω του εἰρωνικά βλέμματα νὰ τὸν τρυποῦν σὰν τὰ βέλη τοῦ Γιάν, πῆγε κοντὰ στὸν Πάουλ κάνοντάς του νοήματα μὲ ὕφος παρακλητικό, νὰ τὸν συμμορφώση. «Καὶ νά. Σὲ λίγο παρουσιάζεται μπροστά τους ἕνας Χούλα ἀγνώριστος. Ἠτυμέμος τώρα στὴν ἐντέλεια καὶ κομπωμένος καλὰ ἔμοιαζε σὰν μαῦρος Ἀμερικανὸς ἐξερευνητής.

Ὅλοι τότε λούφαξαν καὶ ὁ Πατατίας ἀναγκάστηκε νά ... συνθηκολογήση.

Ὅταν ἦρθε ἡ ὥρα νὰ φύγουν ὁ Γκρέκο φώναξε τὸ Γιάν, τὸ Χάνς καὶ τὸ Θάνο λέγοντάς τους πῶς θὰ γύριζαν τὸ βράδυ καὶ πῶς πρέπει νὰ ἔχουν τὸ νοῦ τους μὴ συμβῆ τίποτα. Ἐπίσης εἶπε στὸν Μπάμπο καὶ Μάμο νὰ φυλάνε ἀγρυπνοὶ τὴν Τάκου - Λή.

— Ἐγὼ δηλαδὴ δὲ λογαριάζομαι κύριε Γκρέκο; Τσίριξε ὁ Πατατίας πού εἶδε πῶς δὲν τοῦ ἀναθέτουν κι' ἐκείνου καμμία ὑπερησία.

— Πῶς, εὐχαρίστως, εἶπε ὁ Γκρέκο. Πάρε λοιπὸν ὑπὸ τὴν προστασία τῆ Χάο καὶ τῆ Ζίκα.

— Ὅσο γιὰ τὴ Χάο, εἶπε πονηρά, ἀναλαμβάνω. Γιὰ τὴ Ζίκα ὁμως διαφωνῶμε.

ΣΠΟΥΔΑΙΑ ΥΠΟΔΟΧΗ

Σὲ λίγο ἡ μικρὴ συνοδεία ἐφευγε κατευθυνόμενη πρὸς τὸν καταυλισμὸ τῶν Μπαγκούπας ἐνῶ πίσω της ἀκολουθοῦσε ὁ Κίτσος, τὸ λεοντάρι μὲ τὴν κοκκινόχρυση χαιτή.

Περπάτησαν δυὸ ὥρες περίποι. Τέλος ἔφτασαν σ' ἕνα πυκνοφυτεμένο ὕψωμα γεμάτο ἀπὸ πανύψηλα δέντρα. Ἐνας ἦχος τὰμ - τὰμ πού ἀκούστηκε εἰδοποίησε τοὺς ἐπισκέπτες ὅτι ἔφθασαν πιά στὸ τέρμα τοῦ ταξειδιοῦ τους.

Σὲ λίγο βρέθηκαν μέσα σ' ἕνα ἀνοιχτὸ χῶρο περιτριγυρισμένο ἀπὸ καλύδες χωματινίες καὶ πού στὴ μέση ἀκριδῶς τοὺς περιμένε ὁ βασιληῆς Κόρο μὲ 30 πολεμιστές.

Ἀμέσως τὰ τὰμ - τὰμ ἄρχισαν νὰ χτυποῦν ρυθμικὰ κάνοντας ἕνα δαιμονισμένο θόρυβο ἐνῶ οἱ 30 πολεμιστές, πού μοιράστηκαν σὲ δυὸ ὁμάδες ἔτρεξαν νὰ πάρουν θέση δίπλα στοὺς προσκεκλημένους βάζοντάς τους ἔτσι στὴ μέση. Ὁ βασιληῆς τότε πῆγε κοντὰ τους καὶ ἀφοῦ τοὺς εἶπε τὸ «καλῶς ὠρίσατε» χτυπώντας τὰ πόδια του στὸ ἔδαφος κατὰ τὸ ἔθιμό τους, ἔμπασε τοὺς φίλους μας μέσα σὲ μιὰ μεγάλη καλύβα πού ἦταν στρωμένη μὲ ψάθες καὶ πού στὴ μέση εἶχε ἕνα μεγάλο καὶ στρογγυλὸ ξύλινο ἐπιπλο, κάτι σὰν

τραπέζι, αλλά με πολύ κοντά πόδια και κάνοντάς τους νόημα να καθήσουν πήρε κι' αὐτὸς μιὰ θέση δίπλα τους.

Ὁ ἀναγνώστης μας βέβαια θὰ θυμάται πὼς οἱ ἐπισκέπτες μας ἦσαν τέσσερες. Ὁ Γκρέκο, ὁ Χούλα, ὁ Πάουλ καὶ ἡ Μαίρη, ἐκτὸς τοῦ Κίτσου ὁ ὁποῖος ξάπλωσε μακαρίως ἔξω ἀπὸ τὴν ἵππορτα τῆς καλύβας ποὺ βρισκόταν ὁ κύριός του χωρὶς νὰ νοιάζεται καθόλου γιὰ τὴ γενικὴ ἀναστάτωση τοῦ καταυλισμοῦ ἢ ὅποια εἶχε δημιουργηθῆ ἔξ αἰτίας του. Τὸ Χούλα κανεὶ δὲν τὸν ὑποψιάστηκε ποὺ σφιγμένος μέσα στὴ φορεσιά τοῦ Πάουλ ἔπερνε πόξες προσπαθώντας νὰ μιμηθῆ καὶ τίς κινήσεις του, ἔχοντας παράλληλα τὰ μάτια καὶ τ' αὐτιά του δεκατέσσερα.

Ὁ βασιληᾶς Κόρο ἔκανε πολὺ κακὴ ἐντύπωση στὸ Γκρέκο μὲ τὸ ὑπουλο ὕφος του καὶ τὸ ἀλεπουδίστικο βλέμμα του.

Ἄφου ἔφαγαν τὸ ψητὸ κρέας τοῦ ἀγριόχοιρου ποὺ τοὺς εἶχαν ἐτοιμάσει καὶ τὰ ἄμορφα φρούτα, ὁ βασιληᾶς μπήκε κατ' εὐθειαν στὸ θέμα λέγοντας στὸ Γκρέκο πὼς τὴν ἤθελε γιὰ σύμμαχο μιὰ κι' ἔχη τόση δύναμη. Ὁ ἄγριος Μπαγκούπας ποὺ ἔκανε τὸ διερμηνεῖα μεταφράζε συνεχῶς ὅ,τι τοῦ ἔλεγε ὁ Κόρο. Ὁ Γκρέκο ὡς ἐκείνη τὴ στιγμή ἄκουγε χωρὶς νὰ μιλή

περιμένοντας νὰ τελειώσῃ πρῶτα ὁ διερμηνεῖας. Ὅμως σὰν ἔφτιασε ἡ συζήτηση στὴν ἔχθρα τῶν Μπαγκούπας — Μπαμπαλοῦ, ὁ Γκρέκο ἔδειξε σημεῖα ἀνησυχίας, τὰ ὅποια δὲν διέφυγαν ἀπὸ τὴν προσοχὴ τοῦ πονηροῦ Κόρο. Ἔτσι μόλις ἤρθε ἡ σειρά τοῦ Γκρέκο νὰ μιλήσῃ, ὁ βασιληᾶς τῶν Μπαγκούπας κατάλαβε πὼς ἔχει νὰ κάμῃ μὲ ἔχθρους. Ἐν τούτοις ἄκουσε μὲ προσοχὴ τὴν ἐξήγηση τοῦ διερμηνεῖα.

— Μεγάλε βασιληᾶ ὁ Γκρέκο εἶπε πὼς οἱ Μπαμπαλοῦ εἶναι φίλοι του καὶ ὅτι ἀποκλείει κάθε συμμαχία μαζί σου. Σ' εὐχαριστεῖ πολὺ γιὰ τὴ φιλοξενία ποὺ τοῦ ἔκανες καὶ σὲ παρακαλεῖ νὰ τοῦ ἐπιτρέψῃς νὰ φύγῃ μαζί μὲ τοὺς φίλους του.

Ὁ Κόρο ποὺ ἐν τῷ μεταξύ εἶχε γίνει θηρίο ἀπὸ τὴ φούρκια του, εἶπε στὸ διερμηνεῖα.

— Μόκο, ἀπὸ τὴν ὄρα ποὺ τοὺς εἶδα κατάλαβα πὼς εἶναι ἔχθροί· λοιπὸν δὲν πρέπει νὰ φύγουν ζωντανοὶ ἀπὸ δῶ. Πήγαινε νὰ εἰδοποιήσῃς τοὺς πολεμιστὲς μας νὰ εἶναι ἐτοιμοί. Μόλις βγοῦμε ἔξω ἐγὼ σὲ μιὰ στιγμή θὰ ξεφύγω ἀπὸ κοντὰ τους καὶ τότε νὰ τοὺς καρφώσουν μὲ τὰ φαρμακερὰ βέλη τους. Προσέξτετε μόνο τὴ γυναῖκα. Τὴ θέλω αὐτὴ ζωντανή. Ἐπίσης φώναξε καὶ τὴν κόρη μου τὴν Περούι νὰ δῆ πὼς ἐκδι-

κεῖται ὁ ἀγαπημένος της πατέρας τοὺς ἐχθροὺς του. Τρέχα Μόκο.

Ὁ διερμηνέας μ' ἓνα σάλτο βρέθηκε στὴν καλαμένια πόρτα τῆς καλύβας, τὴν ἀνοίξε καὶ βγήκε ἔξω τρέχοντας νὰ ἐκτελέσῃ τὴ διαταγὴ τοῦ ἀρχηγοῦ του.

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΗΝΑ ΚΟΡΟ.

Ὅμως αὐτοὶ οἱ δύο κύριοι λογάριασαν χωρὶς τὸν ξενοδόχο. Λογάριασαν χωρὶς τὸ Χούλα ποὺ ἀκούγοντας τὴν τρομερὴ παγίδα ποὺ τοὺς ἐτοίμαζε ὁ Κόρο, πετάχτηκε ἀπάνω ἀρπάζοντας τὸ βασιλῆα τῶν Μπαγκούπας ἀπὸ τὸ λαιμό.

— Σκύλε, τοῦ εἶπε, εἶσαι προδότης. Καὶ γυρνώντας ἐξήγησε στὸν Γκρέκο ὅσα ὁ Κόρο εἶπε στὸ διερμηνέα του.

Ἀμέσως ὁ Γκρέκο σηκώθηκε μὲ σκοπὸ νὰ δώσῃ μιὰ γροθιά στὸν ὕπουλο ἐχθρὸ ἀπὸ κείνες ποὺ δὲν ἔχουνε συνέχεια μὰ ὁ Χούλα τρομαγμένος τὸν σταμάτησε.

— Τί κάνεις ἀφέντη Γκρέκο, τοῦ εἶπε, μὴν τὸνε πειράξεις. Μᾶς χρειάζεται. Τώρα ποὺ θὰ θυγοῦμε ἔξω θὰ τὸν κρατᾶς ἀγκαλιαστά, καὶ θὰ βαδίζεις ἔχοντας τὸ μαχαίρι σου ἀκουμπισμένο στὸ λαιμό του· ἐγὼ τότε θὰ πῶ στους Μπαγκούπας πὼς ἀνρίξουν ἔστω καὶ ἓνα βέλος, ὁ

βασιλῆα τους θὰ σφαγῆ. Πές ἀφέντη Γκρέκο στὸν Πάουλ καὶ στὴ Μαίρη νὰ εἶναι ἔτοιμοι.

Ὁ Γκρέκο ποὺ ἐκτιμοῦσε πάντα τὶς σκέψεις τοῦ πιστροῦ του Χούλα εὐχαριστήθηκε μὲ τὸ ἐξυπνο σχέδιό του λέγοντας στους συντρόφους του νὰ ἐτοιμάσουν τὰ πιστόλια τους. Ὁ Χούλα τότε γυρνώντας εἶπε στὸν καταφοβισμένο καὶ κατὰπληκτο Κόρο.

— Ὑπολε καὶ ἄτιμε βασιλῆα. Θέλησες μὲ μπαμπεσιὰ νὰ μᾶς ξεκάνης μὰ δὲν τὸ πέτυχες. Πρόσεξε. Πές στους βρωμιάρηδες πολεμιστὲς σου νὰ καθήσουν ἤσυχα γιατί δὲ θὰ γλυτώσης ἀπὸ τὸ μαχαίρι τοῦ Γκρέκο. Ἄντε σκύλε, πάμε. Καὶ δίνοντάς του μιὰ γερὴ κλωτσιά, ἀνάγκασε τὸν ὑπερήφανο βασιλῆα τῶν Μπαγκούπας νὰ προχωρήσῃ πρὸς τὴν πόρτα σαγκάνοντας μὲ λύσσα τὰ χέρια του. Ὁ Γκρέκο τότε ἀγκαλιάζοντάς τον μὲ τὸ ἀριστερό του χέρι ἀκούμπησε μὲ τὸ ἄλλο τὴ μύτη τοῦ μαχαίριου του στὸ λαιμὸ τοῦ Κόρο. Ὁ Χούλα ἀμέσως ἀνοίξε τὴν πόρτα καὶ κάνοντας τόπο ἄφησε νὰ περάσῃ πρῶτα ὁ Γκρέκο μὲ τὸν βασιλῆα. Γρήγοροι μὲ τὰ πιστόλια στὰ χέρια ἀκολούθησαν οἱ τρεῖς ἄλλοι περικυκλώνοντας τους.

Μόλις βγήκαν κύτταξαν γύρω τους καὶ εἶδαν 50—60 πολεμιστὲς ποὺ κρατοῦσαν τὰ τό-

‘Ο γενναῖος ἥρωάς μας ἀπὸ τὴν ξαφνικὴ αὐτὴ ἐπίθεση οὔτε τὸ μαχαίρι του δὲν πρόλαβε νὰ βγάλῃ.

Ξα τους ἔτοιμοι περιμένοντας, Πίσω ἀπὸ τοὺς πολεμιστὲς αὐτοὺς στεκόντουσαν τὰ γυναικόπαιδα καὶ οἱ γέροι που μαζεύτηκαν γιὰ ν’ ἀπολαύσουν τὸ σπαρτάρισμα τῶν ἐχθρῶν τους ἀπὸ τὰ δηλητηριασμένα βέλη. Ποιὸ κεῖ ἡ ὁμορφὴ κόρη τοῦ βασιλῆα δίπλα στὸ γέρο Μάσσα κυττοῦσε μὲ τὰ μεγάλα μάτια της τὸ περίεργο ἀγκάλιασμα τοῦ πατέρα της μὲ τὸ παύσηλο λευκό, χωρὶς τίποτα νὰ καταλαβαίη.

‘Όταν οἱ Μπαγκούπας εἶδαν

πὼς ὁ βασιλῆας τους ἦταν ἔτσι αἰχμαλωτισμένος, κατέβασαν τὰ τόξα τους. Τότε ἡ φωνὴ τοῦ Χούφα ἀντήχησε στὴν πένθημη ἐκείνη σιγὴ σὰν νεκρικὴ καμπάνα.

— Μπαγκούπας, Ἄκουσαμε καὶ καταλάβαμε τὰ σχέδιά σας. Μὰ ὁ Γκρέκο δὲν σκοτώνεται εὐκολα καὶ μάλιστα ἀπὸ κάτι πολεμιστὲς σὰν καὶ σᾶς. Γι’ αὐτὸ μὴν κάνετε καμμιά κίνηση γιατί ὁ ἀρχηγὸς σας θὰ πεθάνη. Πέντε ἀπὸ σᾶς θάρθουν μαζί μας γιὰ νὰ τοὺς παραδώσουμε

τὸ βασιληᾶ σας ποῦ ἐν τῷ μεταξὺ τὸν κρατοῦμε αἰχμάλωτο. Καὶ λέγοντας αὐτὰ σφύριξε δυνατὰ καὶ παρατεταμένα. Ἄμεσως πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τους εἶδαν οἱ τρομαγμένοι Μπαγκκούπας νὰ φτερουγίζουν δεκαπέντε πελώριοι ἀετοί, ἔτοιμοι νὰ πέσουν ἀπάνω τους γιὰ νὰ τοὺς ξεσχίσουν μετὰ τὰ ράμφη καὶ τὰ νύχια τους. Ὁ Χούλα τότε ἐπωφελοῦμενος ἀπὸ τὴ σύγχυση ποῦ δημιουργήθηκε ἔτρεξε σὰν ἀστραπή, ἄρπαξε τὴν ὄμορφη κόρη τοῦ βασιληᾶ καὶ τὴν ἔδωσε στὴν Πάουλι ποῦ τὴν κράτησε δυνατὰ στὰ χέρια του αἰχμάλωτίζοντάς την. Ὁ Κίτσος ποῦ κι' αὐτὸς κατάλαβε πῶς ἡ ὑπεχὴ ἦταν μετὰ τὸ μέρος τοῦ κυρίου του, ἄρχισε νὰ κάνη βόλτες πάνω κάτω ἀγριεμένος καὶ μουγκρίζοντας ποῦ καὶ ποῦ. Οἱ Μπαγκκούπας βλέποντας πῶς ἂν χτυποῦσαν τοὺς λευκοὺς θάχαναν τὸ βασιληᾶ τους καὶ τὴν ὄμορφη κόρη του, ἀναγκάστηκαν νὰ συμμορφωθοῦν μετὰ τὶς ὁδηγίες τοῦ Χούλα.

Βγήκαν λοιπὸν ἀπὸ τὸ μπουλούκι τῶν πολεμιστῶν πέντε, προχώρησαν καὶ στάθηκαν μπροστὰ στὸ Χούλα περιμένοντας τὶς διαταγές του ἐνῶ συγχρόνως τὸν κύτταζαν περιέργοι ζητώντας ν' ἀνακαλύψουν πῶς αὐτὸς ὁ ξένος μαῦρος γνωρίζει τὴ γλῶσσα τους. Ὁ Χούλα τότε τοποθέτησε τοὺς τρεῖς μπροστὰ ἀπὸ

τοὺς αἰχμάλωτους καὶ τοὺς δύο ἀπὸ πίσω. Ὅστερα φώναξε τὴ Μαίρη τὴν ὁποία τοποθέτησε πίσω ἀπ' ὄλους, ἔτσι ποῦ νὰ μπόρῃ νὰ τοὺς ἐλέγχει κάτι σὰν ὀπισθοφυλακὴ νὰ ποῦμε. Κατόπιν ἔδωσε τὸ σύνθημα, καὶ ἡ θλιβερὴ συνοδεία ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν του πάντα ξεκίνησε, ἐνῶ τὰ δέκα πέντε ζωντανὰ ἀεροπλάνα ποῦ πετοῦσαν ἀπὸ πάνω τους, ὑποστήριζαν τὴν περιέργη αὐτὴ πολεμικὴ ἐπιχείρηση. Τέλος ὁ Κίτσος ποῦ ἐρχόταν τελευταῖος ἔδινε τὴν ἐντύπωση ἐνὸς φοβεροῦ καὶ ζωντανοῦ τάνκ.

Βάδιζαν τρεῖς ὄρες περίπου ὅταν ὁ Χούλα εἶπε στοὺς Μπαγκκούπας νὰ σταματήσουν ρωτώντας συγχρόνως τὸν Γκρέκο ἂν ἦρθε ἡ ὥρα νὰ τοὺς ἀφήσουν ἐλεύθερους.

— Ναι, εἶπε ὁ Γκρέκο, ἄφησε τοὺς Χούλα νὰ φύγουν.

Τότε ὁ Χούλα γύρισε καὶ εἶπε στὸ Βασιληᾶ.

— Κόρο, πάρε τοὺς πολεμιστὲς σου καὶ φύγε, ὁ Γκρέκο σοῦ χαρίζει τὴ ζωὴ. Πρόσεξε ὅμως μὴ θελήσης νὰ κάμης πάλι καμμιὰ καινούργια ἀτιμία γιατί βὰ τὸ μετανοιώσης. Ἐμπρός. Καὶ ὁ Βασιληᾶς τῶν Μπαγκκούπας ντροπιασμένος καὶ ἐξευτελισμένος ποῦ αἰχμάλωτίστηκε στὸ τόπο του ἀπὸ τρεῖς ἄνδρες μόνο, ἔφυγε ἀμίλητος πέρνοντας μαζί τὴν κόρη του καὶ τοὺς πολεμιστὰς του.

“Όμως ὁ Χούλα πού ἤξερε καλά πῶς δὲν πρέπει κανεὶς νὰ ξη ἐμπιστοσύνη σ’ ἕνα ἄνθρωπο σὰν τὸν Κόρο, πρότεινε στὸν Πάουλ νὰ τοὺς παρακολουθήσουν λίγο κι’ ἂν αὐτοὶ σκεφοῦν νὰ γυρίσουν μὲ ἄσκημες διαθέσεις τότε νὰ τοὺς ξεμπερδέψουν μιὰ καὶ καλή.

“Ἔτσι κι’ ἔγινε. Ὁ Χούλα μὲ τὸν Πάουλ γύρισαν γιὰ νὰ παρακολουθήσουν τοὺς ἀγρίους, ἐνῶ ὁ Γκρέκο μὲ τὴ Μαίρη προχώρησαν πρὸ τὴν κατεύθυνση τῆς σπηλιάς. Δὲν εἶχαν κάνει εἴκοσι βήματα ὅταν ἡ Μαίρη σφίχτηκε τρογμαμένη στὴν ἀγκαλιά τοῦ Γκρέκο, δείχνοντάς του μιὰ λεοπάρδαλη πού ἦταν ἀνεβασμένη πάνω σ’ ἕνα χοντρὸ κλαδί δέντρου καὶ τοὺς κύτταζε ἑτοιμῆ νὰ ὀρμήσει ἀπάνω τους.

— Γκρέκο, τοῦ εἶπε, πρόσεξε...

Μὰ ὥσπου νὰ τὸ πῆ, ἡ λεοπάρδαλις ἔδωσε ἕνα πήδημα πέφτοντας πάνω στὴ Μαίρη, ἡ ὁποία κείνη τὴ στιγμή ἔβγαξε τὸ πιστόλι της. Ὁ Γκρέκο πού δὲν εἶχε δὴ τὸ ἄγριο ζῶο καὶ πού ἔχοντας μπροστά του τὴ Μαίρη δὲν μπόρεσε νὰ χωθῆ κάτω ἀπὸ τὴν κοιλιὰ τοῦ θηρίου ὅπως συνήθιζε, ἔδωσε μιὰ γερὴ σπρωξιὰ στὴ Μαίρη κι’ ἔτσι ἡ λεοπάρδαλις ἔπεσε ἀπάνω του. Ὁ γεναῖος ἥρωάς μας ἀπὸ τὴν ξαφνικὴ αὐτὴ ἐπίθεση οὔτε τὸ μαχαίρι του δὲν πρόλαβε νὰ βγάλῃ ἀφήνοντας

πιὰ τὴ σωτηρία του στὰ σιδερένια του χέρια πού κατώρθωσαν νὰ πιάσουν τὰ δυὸ μπουστίνὰ πόδια τοῦ θηρίου καὶ νὰ τὰ τεντώσουν πρὸς τὰ πάνω μὲ ἠράκλεια δύναμη. Ἡ λεοπάρδαλις πού ἔνοιωσε τὰ πόδιά της νὰ ἐξαρθρῶνεται ἔβγαλε ἕνα ἀπελπισμένο μουγκριτὸ κι’ ἄνοιξε τὸ πελώριο στόμα της γιὰ νὰ συντρίψῃ μὲ τὰ φοβερά της δόντια τὸν ἐχθρὸ της, μὰ τὸ κεφάλι τοῦ Γκρέκο ἦταν μακριὰ καὶ τὸ ἄγριο θηρίο δὲν κατάφερε οὔτε νὰ τὸν ἀγγίξῃ. Σὲ λίγο τὰ πόδια της δὲν μπόρεσαν ν’ ἀντέξουν στὴν χαλύβδινη πίεση τῶν χειρῶν τοῦ Γκρέκο καὶ ἔσπασαν κάνοντας τὸ θηρίο νὰ κυλιστῆ στὸ ἔδαφος μουγκρίζοντας ἀπὸ τοὺς τρομεροὺς πόνους πού ἔνοιωσε. Τότε ἡ Μαίρη τρέχοντας φύτεψε δυὸ σφαίρες στὸ κεφάλι τοῦ ἄγριου ζώου πού ξεψύχησε ἀμέσως. Ὁ Γκρέκο γύρισε καὶ κύτταξε γιὰ μιὰ στιγμή τὸ νεκρὸ ζῶο καὶ εἶπε στὴ γυναίκα πού ἦταν δίπλα του.

— Εἶσαι τολμηρὴ γυναίκα Μαίρη, μπράβο σου.

Ἡ Μαίρη πού ὡς γνωστὸ ἀγαποῦσε μὲ πάθος τὸν Γκρέκο, καὶ πού γιὰ πρώτη φορὰ θρискόταν μόνη μαζί του, σκέφτηκε νὰ ἐπωφεληθῆ τῆς μοναδικῆς εὐκαιρίας πού τῆς παρουσιάστηκε. Ἐκανε λοιπὸν πῶς στραβοπάτησε καὶ βγάξοντας μιὰ φωνὴ ἔπεσε κάτω. Ὁ Γκρέκο ἀμέσως ἔσκυ-

ψε και τῆ σήκωσε, μ' αὐτὴ δὲν μπορούσε νὰ.... πατήση τὸ πόδι τῆς.

— "Ἄχ τὸ πόδι μου Γρέκο, ἔκανε κλαφιάρικα.

— Τί ἔπαθες Μαίρη; τῆς εἶπε σκύδοντας νὰ δῆ τί ἔχει πάθει ἡ σύντροφός του.

— Ἄδύνατον. Δὲν μπορῶ νὰ περπατήσω. Τὸ στραμπούλιξα φαίνεται.

— Μὴ φοβάσαι καθόλου, τῆς εἶπε ὁ Γκρέκο. Θὰ βάλω τὴν Τακου- Λὴ νὰ σὲ τρίψῃ μὲ ἐκεῖνο τὸ βοτανάκι καὶ θὰ σοῦ περάσῃ. "Ἐλα τώρα νὰ σὲ σηκώσω.

Καὶ πέρνοντάς τὴν στὴν ἀγκαλιά του ἄρχισε νὰ βαδίζει γρήγορα. "Ὁμως ἡ Μαίρη δὲν ἦταν Γκρέττα. Τὸ ἀθλητικὸ καὶ γεροδεμένο κορμί τῆς φλογερῆς Ἑλληνίδας ποῦ ἦταν σφιγμένο ἀπάνω του καὶ ποῦ ἀναταράζονταν κάθε τόσο ἀπὸ ἐσωτερικὴ ἐρωτικὴ του φλόγα, ἀναστάτωσε τὸ Βασιληᾶ τῆς Ζούγκλας ἔτσι ποῦ ἔνοιωθε μιὰ γλυκεῖα ἀνατριχίλα νὰ τὸν κυριεύῃ. Τὰ μπράτσα τῆς νεᾶς γυναίκας ἔσφιγγαν τὸ λαιμό του καὶ ἡ ζεστή τῆς ἀναπνοὴ τοῦ ἔκαιγε τὸ πρόσωπο. Γιὰ μιὰ στιγμή γύρισε καὶ τὴν κύτταξε. Τὰ μάτια τῆς ὁμορφῆς Μαίρης ἔλαμπαν παράξενα καὶ τὰ ὑγρά καὶ μισάνοιχτα χεῖλια τῆς ἦταν ἔτοιμα νὰ δεχτοῦν τὰ φιλιὰ του. "Ὁμως ὁ Γκρέκο ποῦ ὁ τίμιος χαρακτήρας του ἔπαυσατο ἔσπευσε μὲ τὴ σκέψη πῶς θὰ μπορούσε

νὰ κάνῃ κάτι ποῦ δὲν ἔπρεπε, συνέχισε τὸ δρόμο του φροντίζοντας συγχρόνως νὰ καταπνίξῃ κάθε ἔνοχο αἰσθημα ποῦ τοῦ προξενούσε ἢ ἐπαφή τοῦ κορμιοῦ ἐκείνου καὶ ποῦ γιὰ κάθε ἄλλον θὰ ἦταν ἴσως μιὰ πρώτης τάξεως εὐκαιρία.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΩΝ ΜΠΑΓΚΟΥ- ΠΑΣ.

Ἰίδαμε πῶς ὁ Χούλα καὶ ὁ Πάουλ ἔφυγαν γιὰ νὰ παρακολουθήσουν τοὺς πέντε Μπαγκούπας. Ἔτρεξαν λοιπὸν πίσω τους καὶ ἄρχισαν νὰ τοὺς κατασκοπεύουν ἀπὸ μακρυνὴ κάπως ἀπόσταση, ἔτσι ποῦ νὰ μὴν τοὺς χάνουν ἀπὸ τὰ μάτια τους. Οἱ Μπαγκούπας ὄσον καὶ οἱ φίλοι μας εἶχαν ἀπομακρυνθῆ ἄρκετὰ ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου θροισκόντουσαν ὁ Γκρέκο καὶ ἡ Μαίρη, ὅταν ὁ Χούλα πρόσεξε τὴ μικρὴ συνοδεία τοῦ Κόρο νὰ στέκεται καὶ νὰ γυρίζει πίσω τῆς νὰ κυττάξῃ προσπαθώντας ἴσως ν' ἀνακαλύψῃ ἂν παρακολουθεῖται.

Ἐκεῖ ὁ Χούλα ποῦ δὲν τοὺς ἔχασε καθόλου ἀπ' τὰ μάτια του στάθηκε κἀνοῦς νόημα καὶ στὸν Πάουλ. Καὶ τότε οἱ δυὸ σύντροφοι τοῦ Γκρέκο εἶδαν τοὺς Μπαγκούπας νὰ ἐτοιμάζουν τὰ τόξα τους καὶ νὰ γυρνοῦν πίσω πέρνοντας μὲ μεγάλη προφύλαξη τὴν προηγούμενη κατεύθυνση δηλαδὴ πρὸς τὴ σπηλιά.

“Ο Χούλα κι’ ο Πάουλ κυτιγά-
χιτηκαν μωπτεύοντας τόν πονη-
ρό σκοπό τών άγρίων. Κρύφτη-
καν λοιπόν πίσω άπό κάτι θά-
μνους και τούς άφησαν νά προ-
σπεράσουν.

Μόλις οί Μπαγκούπας έφτα-
σαν κοντά στον κρυφώνα τών
δύο φίλων μας στάθηκαν πάλι
και κύταξαν γύρω τους. Σε μια
στιγμή ο Χούλα άκούει τó θα-
σιληά που έλεγε.

— Μόκο πρέπει νά τούς σκο-
τώσουμε. Οί ψυχές τών προγό-
νων μας δε θα ήσυχάσουν άν
δεν ξεπλύνουμε τή μεγάλη προ-
σβολή που μας έκαμαν. Δεν

πρέπει νά δειλιάσουμε καθόλου.
Έχουμε τά όπλα μας που θα
τούς χτυπούμε άπό μακριά, έ-
νώ εκείνοι δέν έχουνε παρά μό-
νώ εκείνοι δέν έχουνε παρά μό-

Οί Μπαγκούπας που δέν ύ-
ποπτεύθηκαν πώς εκείνη τή στιγ-
μή έπαιζαν τή ζωή τους κορώνα
γράμματα, άπομακρύνθηκαν άπό
τò θάμνο ενώ ο Χούλα και ο
Πάουλ έτοιμαζαν τά πιστόλια
τους. Μόλις κατάλαβαν πώς
ήρθε ή κατάλληλη στιγμή ξεπε-
τάχτηκαν σαν φαντάσματα μέσ’
άπ’ τò θάμνο κι’ άρχισαν νά πυ-
ροβολούν συνέχεια τούξ άγρί-
ους.

Δεκατέσσερες πυροβολισμοί έπεσαν και χαμμιά σφαίρα δε λάθειψε.

Ἡ ἐπίθεσις ἦταν ἄξαφνη καὶ οἱ Μπαγκκούπας πού σάστισαν ἀπὸ τοὺς κρότους τῶν πυροβολισμῶν στάθηκαν ἀπότομα γυρνώντας πίσω τους — ὅσοι πρόλαβαν δηλαδή — γιὰ νὰ ἰδοῦν τί τρέχει· ὅμως δέχτηκαν κατάστηθα τὶς σφαῖρες τῶν πιστολιῶν καὶ σωριάστηκαν καταματωμένοι στὴ γῆ πρὶν ἀντιληφθοῦν καλὰ καλὰ ποιοὶ καὶ πῶς τοὺς ἐπετέθησαν.

Δέκα τέσσερις πυροβολισμοὶ ἔπεσαν καὶ καμμιά σφαῖρα δὲ λάθεψε. Τὰ κορμιὰ τῶν Μπαγκκούπας ἦντουσαν τώρα ξαπλωμένα καὶ νεκρὰ ἐνῶ ἀπὸ τὶς πληγές τους ἔτρεχε τὸ αἷμα ποτάμι. Κανεὶς τους δὲ γλύτωσε οὔτε κι' ὁ μοχθηρὸς καὶ ὑπουλὸς βασιληᾶς τους πού λογάριαζε νὰ γίνῃ ὁ κύριος ὅλης τῆς Ζούγκλας.

Ὁ Χούλα καὶ ὁ Πάουλ πού ἔτρεξαν ἀμέσως διαπίστωσαν πῶς ὄλοι ἦσαν νεκροί. Ρίχνοντάς τους λοιπὸν μιὰ τελευταία ματιὰ κίνησαν νὰ φύγουν ὅταν εἶδαν μέσ' ἀπ' τὰ δέντρα νὰ ἐρχονται ὁ Γκρέκο καὶ ἡ Μαίρη.

Σὰν ἔφτασαν κοντὰ καὶ εἶδαν τοὺς νεκροὺς Μπαγκκούπας κατάλαβαν τί εἶχε συμβῆ. Ὅμως ὁ ἥρωας μας τοὺς ρώτησε τί ἀκριβῶς ἔγινε κι' ὅταν τέλος ἔμαθε γέλασε ἰκανοποιημένος

— Καλὰ τοὺς κάνατε, εἶπε.

Κεῖνη τὴ στιγμή ἀκούσαν δυ-

νατὰ φτερουγίσματα. Γύρισαν καὶ εἶδαν τοὺς ἀετοὺς τοῦ Γιὰν πού ἐτοιμαζόντουσαν γιὰ νὰ... ταχτοποιήσουν τοὺς νεκροὺς Μπαγκκούπας.

Ξαφνικὰ λυγμοὶ ἀκούστηκαν καὶ πίσω ἀπὸ ἓνα δέντρο πρόβαλε ἡ φοβισμένη καὶ κλαμένη μορφή τῆς Περούϊ.

— Μπα; ἔκανε ὁ Γκρέκο. Αὐτὴν τὴν ξεχάσαμε.

Τότε ἡ κόρη τοῦ νεκροῦ βασιληᾶ πού κρύφτηκε πίσω ἀπὸ ἓνα δέντρο καὶ γλύτωσε ἀπὸ βεβαίον θάνατο, εἶπε στὸν Γκρέκο.

— Δυνατὲ ἄνθρωπε, ὁ ἱερὸς Ἥλιος εἶδε τὴν ἀδικία πού σοῦ ἔκαμαν καὶ τιμώρησε τὴ φυλή μας ἀρχίζοντας ἀπὸ τὸν πατέρα μου. Τώρα κράτησέ με κοντὰ σου γιὰτι ἀν γυρίσω πίσω οἱ ἐχθροὶ τοῦ πατέρα μου θὰ μὲ ρίξουν στὸ κλουβὶ τοῦ Ρόμο, τοῦ ἀγριοβούβαλου. Καὶ λέγοντας αὐτὰ πῆγε κοντὰ στὴ Μαίρη ζητώντας ἔτσι προστασία.

Ὁ Χούλα μετὰφρασε στὸν Γκρέκο ἀμέσως ὅτι, εἶπε ἡ μικρὴ Περούϊ προσθέτοντας του πῶς δὲν ὑπάρχει δόλος σ' αὐτὴ τὴν ἀθῶα κόρη.

— Τὸ ξέρω, εἶπε γελώντας ὁ ἥρωας μας. Ἄς πηγαίνουμε τώρα. Καὶ παίρνοντας τὴν μικρούλα ὄρφανὴ μαζὶ τους, ξεκίνησαν γιὰ τὴ σπηλιὰ ἐνῶ ὁ ἥλιος ἔγερνε πρὸς τὴ δύση του.

ΕΜΦΑΝΙΣΙΣ ΤΟΥ ... ΑΟ- ΡΑΤΟΥ ΚΑΠΟΥΑ.

Μάταια ὁ Καπούα, ὁ μάγος τῶν Μπαμπαλοῦ περίμενε τὴν ἐπιστροφή τοῦ Κάγια - Μούγια. Ὁ ἀρχιερέας δὲ φαινόταν. Ἐλειπε δυὸ μέρες κι' ἀκόμα δὲν ἐννοοῦσε νὰ φανῆ. Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἐξαφάνιση τοῦ Κάγια - Μούγια συνέπεσε μαζὶ μετὰ τὴν ἐξαφάνιση τῶν δύο γυναικῶν τῆς Τάκου - Λῆ καὶ τῆς Χάο, ὁ Καπούα ὑπέθεσε πῶς ὁ ἀρχιερέας τίς πήρε μαζὶ του γιὰ συντροφιά δίνοντάς τους νὰ μυρίσουν ἀπὸ τὸ μαγικὸ φίλτρο.

«Ὁ Κάγια Μούγια δὲν ἔκανε καλά, σκέφτηκε. Δὲν ἔπρεπε νὰ προδώσῃ τὸ μυστικὸ τοῦ τοῦ εἶπα σὲ γυναῖκες. Ἔτσι θὰ τὸ μάθουν ὅλοι καὶ τότε ἡ δουλειὰ θὰ χαλάσῃ».

Μετανοιωμένος πικρὰ γιὰ τὸ μυστικὸ τοῦ ἄρχισε νὰ γίνε-ται γνωστὸ περίμενε νὰ βραδυάσῃ κι' ὅταν ὁ Κάγια - Μούγια δὲν θὰ εἶχε ἔρθῃ ὡς τότε, θὰ γινόταν ἀόρατος καὶ θὰ πήγαινε, κάτω στὴ σπηλιὰ τοῦ Γκρέκο βέβαιος ὅτι ἐκεῖ κάτι θ' ἀνακάλυπτε.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ καταλισμὸς ἦταν ἀνάστατος μετὰ τὴν ἐξαφάνιση τῆς Τάκου - Λῆ, τῆς Χάο καὶ τοῦ Κάγια Μούγια. Οἱ ἄγριοι ποῦ δὲν ἤξεραν τί συμβαίνει καὶ πῶς ἔχουν τὰ πράγματα νόμισαν πῶς τὰ ἱερὰ πνεύ-

ματα κι' ὁ θεὸς Ρὰ πήραν τὸν καλὸν ἀρχιερέα κοντὰ τους καὶ τὴ βασίλισσά τους, μαζὶ μετὰ τὴν πιστὴ τῆς φιλενάδα Χάο.

Ὁ πρωτόγονος αὐτὸς λαὸς ποῦ πίστευε ἀπόλυτα στὸ παραμῦθι τῆς... ἱερῆς αὐτῆς ἐξαφάνισως, ἔπεσε σὲ μιὰ κατάσταση ὁμαδικῆς θρησκοληψίας, ποῦ ὁ Καπούα τὴν ὑποστήριζε γιὰ νὰ θαμπώσῃ τὸ μυαλὸ τῶν ἀγρίων, ἔτσι ποῦ ἂν φανερωθῆ ἄξιαφανα κανένα ἴχνος τοῦ μυστικοῦ του, νὰ σβύσῃ ἀμέσως.

— Μπορεῖ τὰ ἱερὰ πνεύματα νὰ μὴν τοὺς ἀφήσουν νὰ ξανάρθουν κοντὰ μας, τοὺς ἔλεγε. Μπορεῖ πάλι νὰ τοὺς ἀφήσουν, Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ ξέρῃ τί ζητάει ὁ Θεὸς Ρὰ ἀπὸ μᾶς. Πάντως οὐκ εἶναι νὰ τὸ μάθουμε. Γι' αὐτὸ μὴν κάθεστε καθόλου. Κάνετε πολλὰς θυσίαις στὰ ἱερὰ πνεύματα γιὰ νὰ τὰ εὐχαριστήσετε.

Καὶ οἱ ἄγριοι ὅλη μέρα θυσιάσαν μπροστὰ στὸ ἄγαλμα τοῦ Θεοῦ τους Ρὰ ὅτι εὗρισκαν, ἀντιλόπες, ζαρκάδια, ἀγριόχοιρους, τᾶψηναν κι' ὕστερα καθισμένοι κάτω σταυροπόδι τὰ ξεκοκκάλιζαν. Ἔτσι μ' αὐτὸ τὸν τρόπο προσπαθοῦσαν νὰ... εὐχαριστήσουν οἱ Μπαμπαλοῦ τοὺς Θεοὺς τους.

Τέλος σκοτείνισσε.

Ὁ Καπούα τότε πήγε στὴ σπηλιὰ ἐκείνη ποῦ ἔκρυβε τὰ μαγικά του βότανα, ἔβαλε τὸ

χέρι του μέσα σὲ μιὰ μυστικὴ τρύπα καὶ τράβηξε ἀπὸ κεῖ ἕνα πῆλινο μπουκαλάκι τὸ ξεβούλωσε καὶ δάζοντας το κοντὰ στὴ μύτη του τὸ μύρισε δυνατὰ. Ἄ-μέσως ἔσκυψε πάνω ἀπὸ ἕνα φαρδὺ δοχεῖο ποὺ ἔμοιαζε μὲ λεκάνη καὶ ποὺ ἦταν γεμάτο νερὸ καὶ κύτταξε μέσα. Μὰ δὲν εἶδε τὸ κεφάλι του νὰ καθρεφτίζεται μὲς τὸ νερὸ. Ἰκανοποιημένος τότε βγήκε ἀπὸ τὴ σπηλιά καὶ τράβηξε κατ' εὐθείαν πρὸς τὸ κονάκι τοῦ ἐχθροῦ του Γκρέκο, βέβαιος πὼς ὅπωςδήποτε κάτι θ' ἀνακάλυπτε.

... ..

Ὅταν ἔφτασε ἦτανε πιά ἀργά. Στάθηκε καὶ κύτταξε ἐρευνητικὰ γύρω του προσπαθώντας νὰ δῆ κάτι ποὺ θὰ τὸν βοηθοῦσε νὰ μάθῃ ἴσως, γιὰ τὴν ἐξαφάνιση τῶν δικῶν του. Ὅμως τίποτα δὲν ἀνακάλυψε.

Ὁ Κίτσος ποὺ ἦταν ξαπλωμένος ἔξω ἀπὸ τὴ σπηλιά ἄκουσε κάποιο κλαδί ποὺ ἔτριξε κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τοῦ Καπούα. Γύρισε τὸ κεφάλι του μὰ δὲν εἶδε τίποτα. Ὁ Καπούα ἦταν ὅπως εἴπαμε ἀόρατος. Ὅμως ὁ Χούλα μέσα ἀπὸ τὴ σπηλιά πρόσεξε τὴν κίνηση τοῦ λεονταριοῦ καὶ σκύβοντας μὲ προσοχὴ πρὸς τὴν τρύπα τῆς σπηλιάς, εἶδε τὸν Καπούα ποὺ ἔρχοταν σιγὰ σιγὰ, Ἄμέσως ξύπνησε τὸν Γκρέκο καὶ τὴν Τάκου - Λῆ εἰδοποιών-

τας τους γιὰ τὴν ἐμφάνιση τοῦ ... ἀοράτου Καπούα. Ὁ Γκρέκο πετάχτηκε ὀρθιος, ἔτοιμος νὰ ὀρμήσῃ ἔξω, μὰ ὁ Χούλα τὸν συνεκράτησε καὶ τοῦ εἶπε.

— Ἀφέντη Γκρέκο στάσου. Ἐγὼ καὶ ἡ Τάκου - Λῆ πρέπει νὰ κρυφτοῦμε, δὲν κάνει νὰ μὰς δῆ μαζί πρὶν μάθουμε τὸ μυστικὸ τοῦ φίλτρου. Ὑστερα δὲν πρέπει νὰ μάθῃ πὼς ὁ Κάγια - Μούγια σκοτώθηκε, οὔτε πὼς ἔμεῖς κρατάμε πάνω μας δόντι φιδιοῦ. Ἄς τὸν ἀφήνουμε νὰ νομίζει πῶς καλὰ πὼς ἔχει ἀκόμα δύναμη. Αὐτὸ θὰ μὰς βοηθήσῃ πολὺ. Ὁ Καπούα σήμερα δὲ θὰ χτυπήσῃ νὰ εἶσαι βέβαιος. Μόνο ψάχνει νὰ βρῆ τὴν Τάκου - Λῆ καὶ τὸν Κάγια - Μούγια. Ξαπλώσου κι' ἂν δῆς πὼς ἐτοιμάζεται νὰ χτυπήσῃ τότε ἄρπασέ τον καί... βλέπουμε.

Κι' ἐβρίσκοντας τὴν Τάκου - Λῆ ὁ ἐξυπνότατος Χούλα πῆγαν στὸ βάθος τῆς σπηλιάς καὶ σκεπάστηκαν μὲ κάτι ξερὰ κλαδιά. Δίπλα τους κοιμώταν ἡ Χάο. Τὴν σκέπασαν κι' αὐτὴν περιμένοντας τώρα νὰ φανῇ ὁ Καπούα.

Δυὸ-τρία δευτερόλεπτα πέρασαν καὶ παρουσιάστηκε στὴν τρύπα τῆς σπηλιάς ἡ ψηλὴ κορμωστασιά τοῦ ἀοράτου μάγου. Μόλις εἶδε τὸν Γκρέκο ποὺ ἔκανε τὸν κοιμισμένο ἀγρίεψε μὰ δὲν κινήθηκε. Κύτταξε καλὰ μέ-

“Έτσι μ’ αὐτὸ τὸν τρόπο προσπαθοῦσαν νὰ εὐχαριστήσουν οἱ Μπαμπαλοῦ τοὺς Θεοὺς τοὺς.

σα στὴ σπηλιὰ ἔεφυγόντας τὴν ὀλοτρόγυρα. Ὅμως δὲν εἶδε ἐκεῖ νο ποὺ γύρευε καὶ ρίχνοντας ἔνα τελευταῖο βλέμμα μίσους στὸν ἐχθρὸ του, τράβηξε πρὸς τὴ σκηνὴ τῶν γερμανῶν Σούλτσε. Καὶ κεῖ ἡ ἴδια ἀπογοήτευση τὸν περίμενε. Ὁ Κάγια - Μούγια, ἡ Τάκου - Λὴ καὶ ἡ Χάο δὲν ἦντουσαν ἐκεῖ. Δὲν τοῦ ἔμενε πιά περὰ ἡ σκηνὴ τοῦ Πατατία. Πῆγε καὶ σὲ κείνη. Μὰ καὶ κεῖ τὰ πρόσωπα ἦταν ἀγνωστα.

Τραβήχτηκε ἀπογοητευμένος μουρμουρίζοντας.

— Τί ἔγινε λοιπὸν ὁ Κάγια - Μούγια; τί ἔγιναν ἡ Χάο καὶ ἡ Τάκου - Λὴ;

Τότε μιὰ σκέψη τοῦ πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό. Μήπως ὁ ἄτιμος Κάγια - Μούγια τοῦ ἔκλεψε τὴν Τάκου - Λὴ; Ἐκείποτε ἤθελε νὰ τὴν κάμη γυναῖκα του.

— Αὐτὸ εἶναι ψιθύρισε. Ἐκλεψε μὲ μπαμπεσιὰ τὴν Τάκου - Λὴ καὶ τὴ φιλενάδα της. Ἄν τῶρα ποὺ θὰ πάω δὲν τοὺς βρῶ

στον καταυλισμό θὰ πῆ πῶς ἔ-
τσι ἔγινε.

Καὶ μπαίνοντας μέσα στὸ
δάσος τράβηξε γρήγορα γιὰ τὸ
λημέρι τῶν Μπαμπαλοῦ μουρ-
μουρίζοντας:

— Ἄτιμε Κάγια - Μούγια
θὰ σὲ βρῶ, ποῦ θὰ μοῦ πᾶς;

Ὁ Χούλα ποῦ εἶχε παρακο-
λουθήσει ἀθέατος ὄλες τὶς κι-

νήσεις τοῦ Καπούα εἰδοποίησε
τὸν ἥρωά μας πῶς μποροῦνε πιά
νὰ κοιμηθοῦνε ἀνενόχλητοι.

Τότε ἡ Τάκου - Λη πῆγε κον-
τὰ στὸν Γκρέκο καὶ ἀγκαλιάζον-
τάς τον τρυφερά, τοῦ εἶπε.

-- Γκρέκο ἀγαπημένε μου.

Ἄν δὲν τρελλαθῆ τώρα ὁ Κα-
πούα δὲ θὰ τρελλαθῆ ποτέ.

ΤΕΛΟΣ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ "ΑΓΚΥΡΑ",
ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 - ΑΘΗΝΑΙ

Σ' αυτό τὸ βιβλίο πού κυκλοφορεῖ κά-
θε Τετάρτη θὰ διαβάζης τὶς κατα-
πληκτικὲς περιπέτειες τοῦ "ΓΚΡΕΚΟ,"
τοῦ θρυλικοῦ Ἑλληνα Βασιλεῆ τῆς
Ζούγκλας.

ΤΑ ΠΡΩΤΑ 8 ΤΕΥΧΗ ΤΟΥ ΓΚΡΕΚΟ-ΤΑΡΖΑΝ

1ον) Ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας.	5ον) Ἡ ἐκδίκησις τῶν ἀετῶν.
2ον) Στὴ χώρα τῶν Κιτρι-
νανθρώπων.	6ον) Τὸ τρομερὸ μυστικόν.
3ον) Ὁ ἀόρατος μάγος ἐκδικεῖται.	7ον) Ἡ ἐπίθεσις τῶν ἀγρίων.
4ον) Τιμωρία καὶ θάνατος.	8ον) Ὁ ἐκδικητής.

